

◆ ΑΛ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ ◆

2439

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

ΕΥΘΥΜΟ - ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

••••• ΓΡΟΣΙΑ 8 •••••

“AUX SIRÈNES”

(Πρόην καταστήματα Ε. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ)

Δ. ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗΣ ΚΑΙ Δ. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Μεγάλη ὁδὸς Βέηουλου,
ἀριθμ. 419.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Μεγάλη ὁδὸς Βέηουλου, Πλατεῖα
Τοῦνελ, ἀριθμ. 517.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΦΩΝΟΓΡΑΦΩΝ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΔΙΣΚΩΝ ΔΙΑ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ
ἀτομικῆς καὶ οἰκιακῆς χρήσεως

ΑΡΓΥΡΑ, ΕΠΑΡΓΥΡΑ, ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΑ,
ΕΚ ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΕΚ ΠΟΡΣΕΛΕΝΗΣ ΚΛΠ.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΚΟΜΨΑ, ΣΤΕΡΕΑ ΚΑΙ ΑΚΡΙΒΕΣΤΑΤΑ

ΕΙΔΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΡΑΦΗΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΛΥΧΝΙΑΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑΤΑΤΑΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ

ΛΑΜΠΑΙ ΚΑΙ ΦΑΝΟΙ

ΠΟΙΚΙΛΑΤΑΤΩΝ ΕΞΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

ΟΛΑ καταλληλότατα διὰ ΔΩΡΑ

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΕΞΑΓΩΓΗ

Γ. ΘΟΪΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ 2-5 μ. μ.

Παρμάκ-Καποῦ, Ἄφρικα Χάν Ἀριθμ. 1.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ Péra 1733.

Comptoir de Soudure Autogène et d'Acétylène

Γαλατᾶ, ὁδὸς Περσεμπὲ Παζὰρ ἀριθ. 15
πλαγίως τοῦ Κοπερατίβ.

Συγκόλλησις δι' ἀσετυλίνης παντὸς εἶδους μετάλλων.
Ἐξαρτήματα μηχανῶν, λέβητες, παντὸς εἶδους ἔργα-
λεῖα κλπ. ἐπισκευάζονται με ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν
καὶ ταχύτητα εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταβατικάς.

Λάμπαι, φανάρια, λυχνίαι μεταλλείων, παντὸς εἶ-
δους ἔξαρτήματα φωτισμοῦ δι' ἀσετυλίνης.

Καρμποῦρο (Carbure de Calcium) χονδρικῶς καὶ
λιανικῶς.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

ΔΕΧΕΤΑΙ:

Δευτέραν, Τετάρτην και Παρασκευήν 2—5 μ. μ.
εἰς τὸ Φαρμακεῖον Νικοπύθη, Γαλατᾶ, Γενῆ-Γιόλ,
ἀρ. 11, (δίπλα στὸ Co-opérative), καὶ 5—7 μ. μ.
ἐν τῇ κατοικίᾳ του, Βέηογλου Rue Rodolphe, ἀρ. 23,
Appart. ἀριθ. 1.

Αἱ μακρὰὶ νύκτες τοῦ χειμῶνος θὰ μᾶς φανοῦν
πλέον μελαγχολικαὶ ἐφέτος. Δὲν ὑπάρχουν θέατρα καὶ
διασκέδασεις.

Καὶ ὁμως τὸ ἀρχαῖον κατάστημα

« *Ancienne Librairie des Écoles* »

τοῦ κ. **ΔΡΑΓΑΤΣΗ** μὲ τὰς χιλιάδας τῶν ἀριστουργη-
μάτων τῶν καλλιτέρων Γάλλων καὶ λοιπῶν ξένων
συγγραφέων, καλλιτεχνικῶς δεδεμένων, θὰ τέρψη τὸν
κόσμον.

Αἱ τιμαὶ τῶν πλέον ἢ συγκαταβατικά.

Σπεύσατε πρὶν ἐξαντληθοῦν.

Οἱ τελειότεροι χάρται τῆς Εὐρώπης καὶ ὅλων τῶν
πολεμικῶν θεάτρων, καὶ ἰδίως ὁ θαυμάσιος Γαλλικὸς
χάρτης πρὸς γρόσια 5 μόνον, πολύχρωμος καὶ καλλι-
τεχνικός, μόνον εἰς τὴν

« *Ancienne Librairie des Écoles* »

Βέηογλου, Πλατεῖα Tunnel, 525, παρὰ τὸ κροσο-
πωλεῖον.

Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

“ΕΞΦΟΥΡΝΙΣΜΑΤΑ”

2433

ΕΥΘΥΜΟ-ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

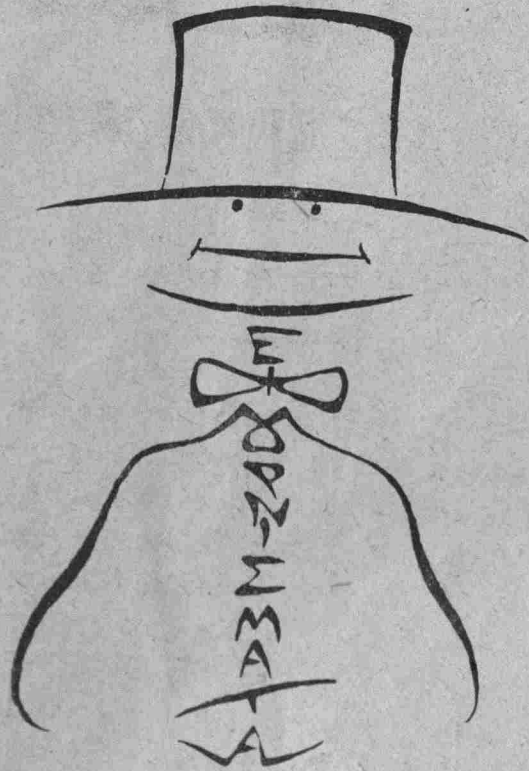
1915

ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ΕΤΟΣ Α΄

ΓΡ. 3

Τύπ. 'Αριστοβούλου, 'Αναστασιάδου καὶ Σας
Περσεμπέ Παζάρ, Γαλατᾶ.

ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΚΑΖΑΜΙΑΣ

(ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤΟ 1915)

Ἰανουάριος. — Καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἡ ὑπομονη-
τικὴ ἀναγνώστρια καὶ ὁ καλοκάγαθος ἀναγνώστης εἶναι
ἔτοιμοι μετ' εὐνοήτου ἀπληστίας νὰ καταβροχθίσουν τὰς
παρούσας γραμμάς, ὁ Ἅγιος Βασίλειος, μετὰ τῆς διακρι-
νούσης αὐτὸν ἀδιακρισίας, κρούει τὴν θύραν μας, ἐλπίζων
νὰ ἐπιτύχη τοῦλάχιστον κἀνὲν τεμάχιον πῆτας. Μὴ βλέπων
ὅμως ταύτην **κοπτομένην**, τὸ **κόβει** κ' αὐτὸς λάσπη, μόλις
προφθάνων νὰ μᾶς ἐγκαταλίπη ὡς μόνον του δῶρον τὸ 1915.

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τὸν **Κριδὸν**
καὶ δι' αὐτὸ οἱ πολῖται **κρυόνουν**. Τὸ ξύλο ὅμως πολὺ ἀκρι-
βό, διότι εἶναι μαζευμένο ὅλο στὴ ... ράχη τῶν ἐχθρῶν μας.

Ὁ καιρὸς διαρκῶς συννεφώδης. Μίαν ἡμέραν ὅμως
ξεπροβάλλει ὁ ἥλιος καὶ οἱ κάτοικοι ἐξέρχονται ἀπὸ τὰς οἰκίας
των διὰ νὰ . . . θερμανθοῦν.

Εἰς τὸ «Προοδευτικὸν Κέντρον» ὁ κ. Δαμασκηνὸς ποιεῖ-
ται διάλεξιν περὶ **Ρακ-ίνου**.

Φεβρουάριος. — Ἀπόκρεως. Γυρνᾷ στοὺς δρόμους ἡ
καμήλα καὶ χορεύεται τὸ γαϊτανάκι ἀπὸ . . . ἄρσενικῆς κυρίας.

Δίδεται ὁ χορὸς τῶν Κυριῶν· μεγάλη χρησιμοποίησις
κυρίων ὑπὸ τῶν **κυριῶν** καὶ **κηρίων** ὑπὸ τῶν **κυρίων**.

Οἱ ποντικοὶ διοργανοῦσι μεγάλας χορευτικὰς ἐσπερίδας ἐντὸς τῶν ταμείων διαφόρων κοινωφελῶν ἰδρυμάτων, καθ' ἃς μετὰ μεγάλης διαχυτικότητος χορεύουν τὸ κλέφτικο.

Ἄλλοῦ πουθενὰ δὲν χορεύουν.

Ἀρχίζει ἡ Μεγάλη Σαρακοστή. Οἱ Χριστιανοὶ ἐπιδίδονται εἰς τὴν νηστείαν, τὴν ὁποίαν σκέπτονται νὰ συνεχίσουν καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Συνεπεία τούτου, εἰς τινα συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀποφασίζεται ὅπως ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μετονομασθῆ εἰς Φασουλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Μάρτιος. — Σπάνουν κανάτες σιὰ κεφάλια τῶν περαστικῶν.

Ὁ καιρὸς πάλιν συννεφώδης· τὰ κορίτσια βάζουν μάρτη στὸ χέρι γιὰ νὰ μὴν τὰ κάψῃ ὁ ἥλιος.

Ἐβδομὰς τῶν Παθῶν. Εἰς τὰς ἐκκλησίας ψάλλεται ὁ **Μέγας Κανὼν**, τὸν ὁποῖον μετὰ μεγάλης εὐλαβείας παρακολουθοῦν διάφοροι ταμίαι, διαχειρισταί, καψιμάληδες κλπ.

Ἐφέτος αὐτὰ δὲν βάφομεν, διότι τὰ ἔχομεν χαμένα μέσ' ἀπὸ τὰ καλάθια. Ξεφουρνίζονται ὁμως τὰ «**Πασχαλινὰ Ξεφουρνίσματα**» πρὸς παρηγορίαν τοῦ κόσμου.

Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ Πάσχα οἱ ὁδηγοὶ τοῦ τροχιοδρόμου περιέρχονται τὰς ὁδοὺς φωνάζοντες: «**Ποιὸς ἔχει ἀρνὶ γιὰ σφάξιμο;**» Οὐδαμῶθεν ὁμως τοῖς δίδεται καταφατικὴ ἀπάντησις.

Κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως οἱ Προϊστάμενοι τῶν ἐκκλησιῶν ἀναγινώσκουσι μετὰ κατανύξεως τὴν λοκούλλειον εὐχήν: «**Ἡ τράπεζα γέμει, ὁ μόσχος πολὺς...**» Οἱ πιστοὶ ὁμως μετ' εὐλόγου **δυσπιστίας** ἀκροώμενοι ταῦτα θωπεύουσι τοὺς στομάχους των.

Ἀπρίλιος. — Ἡ ἀτμοσφαῖρα εὐωδιάζει ἀπὸ τῶν ἀνθέων τὰ ἀρώματα. Ἡ πόλις λούεται εἰς τὰ μῦρα καὶ εἰς τὰ οὖρα.

Κάμουν τὴν ἐμφάνισιν των οἱ τσιῖροι. Οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀναχωρήσαντες ἐσπέραν τινὰ ἀπὸ τὰ γραφεῖά των ἐν σώματι (σὰν νὰ τοὺς ἔμεινε καὶ σῶμα...), καὶ διερχόμενοι ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐκλαμβάνονται ὑπὸ τινος τσιρεμ-

ΠΑΝΤΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

— Μά, ἀφοῦ πήρατε τόσες καλὲς πληροφορίες γιὰ μένα, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί περιμένετε γιὰ νὰ μοῦ δώσετε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας...

— Περιμένω τῆς κακῆς...

πόρου ὡς τσίροι καὶ ἀλιεύονται, ἐναποτιθέμενοι ἐντὸς τσουβαλίων.

Μάϊος. — Εἰς τοὺς ἀγροὺς ψάλλουν οἱ ὄνοι τὸν ἔρωτα. Πολλοὶ ἀκούσαντες τὸ ᾄσμα αὐτῶν, σπεύδουν εἰς τὸ Ἄμφιθέατρον, νομίσαντες ὅτι ἦλθεν ἡ Ὀπερέττα.

Συμφιλιούνται οἱ κ.κ. Σταματιάδης καὶ Παχτικός.

Φυσᾶ φοβερός ἀνεμοστρόβιλος, ὅστις ἀναρπάζει εἰς τὰ ὕψη τὸν Ἄγ. Ὀλύμπου, τὸν κ. Γεδεὼν καὶ τὸν κ. Θεοδωρίδην τοῦ «Νεολόγου».

Φυτρώνει μία τρίχα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κ. Κεσίσογλου. Ἐπὶ τούτῳ γκρεμῖ ἓνας φοῦρνος.

Ὁ κ. Σάγκας κεῖρει ἐν χρῶ τὴν κόμην καὶ τὴν γενειάδα αὐτοῦ, ὅπως μὴ δύνανται τοῦ λοιποῦ οἱ μαθηταῖτου νὰ τοῦ φωνάζουν «*δάσκαλε ποῦ δίδασκες καὶ νόμο δὲν ἐκράτεις.*»

Οἱ διευθυνταὶ τῶν σατυρικῶν φύλλων μεταβαίνουν εἰς τὰς Νήσους ὅπως παραθερίσουν. Ἐκεῖ, ὁ κ. Δελῆς θεᾶται **Κοπανίζων** ἄερα, ἐνῶ ὁ κ. Μακρίδης, ἐμπνεόμενος φαίνεται ἀπό... (ἀπὸ τί ἀρά γε;) καθίσταται παραγωγικώτατος καὶ γράφει στίχους *ἕνα σουρὶ* δηλαδὴ... **Σουρηδόν.**

Πολλοί, βαρυνθέντες νὰ παραμένουν ἄεργοι, ἀποφασίζουν ἐπὶ τέλος νὰ ἐργασθοῦν καὶ διὰ τοῦτο... πανδρεύονται. Παραμένει μόνον ἄγαμος ὁ κ. Ἀνδρεάδης...

Ἰούνιος. — Ἀρχόνται τὰ κυνικὰ καύματα, οἱ δὲ κάτοικοι περιέρχονται τὰς ὁδοὺς κράζοντες: «Καλαμπούρια! Καλαμπούρια!» Ἀνοίγουν μερικὰ *πογοπωλεῖα*, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου οἱ ἰδιοκτῆταί των, εἰς ἀπραξίαν περιελθόντες ἕνεκα τῆς ἀντιπράξεως τοῦ «Ἐμπρός» καὶ τοῦ «Ἄνω—Κάτω», ἐγείρουν ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως κατὰ τῶν διευθυντῶν τῶν ἐν λόγῳ φύλλων. Οὗτοι πάλιν κάμουν ἀναίρεσιν εἰς τὸν Ἄρειον **Πάγον** καὶ κερδίζουν δικαιοματικῶς τὴν δίκην. Τὰ παγοπωλεῖα κλείουν. Ἐλλείπει πάγου οἱ διευθυνταὶ ὅλων τῶν γνωστῶν θερινῶν κέντρων ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς τὰ ὡς ἄνω σατυρικά.

Ἰούλιος. — Μὴν πλούσιος εἰς *πανσελήνους* ἕνεκα τῶν θαλασσίων λουτρῶν. Τὸ διαπιστοῦν οἱ εὐτυχεῖς περιπατηταὶ τῶν ἀκιῶν τῶν Νήσων καὶ ἄλλων ἐξοχικῶν κέντρων.

Ὁ κ. Ἀνδρεάδης ἐκδίδει «*Ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐκονταετηρίδος μου*», μία δὲ λογία δεσποινὶς ρεμβασμοῦς ὑπὸ τὸν τίτλον: «*Ζῆσε μαῦρέ μου...*».

Εἰς νεαρός καπελλάς ἐκδίδει ἔργον «*Περὶ παιδῶν ἀπ-αγωγῆς*. Τὸ βιβλίον ἀναγινώσκεται ἀπλήστως ὑπὸ τοῦ κυρίου Λάδικα.

Ἀύγουστος. — Δρύμες. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ δρίζων εἰς τὰς παραθαλασσίους ἐξοχὰς παραμένει ἄνευ *πανσελήνων*.

Κατόπιν ὅμως γίνεται *νέα σελήνη* καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ποιεῖται ἕναρξιν τῶν θαλασσίων λουτρῶν τῆς ἡ.κ. Μα... Βε...

Νεαρός γελοιογράφος θεᾶται *ἀρμενίζων* εἰς τὸν *κόλπον τῆς Ἀραξῆς*.

Γνωστοτάτη κυρία ἐπισκέπτεται μέγα ἐμπορικὸν κατάστημα. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της διαπιστοῦται, ὅτι 2 ντουζίνες μανδηλάκια, μία ὀμβρέλλα, ὀκτὼ ζεύγη κάλτσες, ζαρετιέρες, μυρωδιές κλπ. λείπουν ἀπὸ τὸ μαγαζὶ... χωρὶς νὰ πουληθοῦν...

Σεπτέμβριος. — Ἐρχεται ἡ Ὀπερα. Εἰς πρώτην παράστασιν δίδεται ἡ «*Τόσκα*» τοῦ Πουτσίνη· μεγάλη συρροὴ κυρίων. Εἰς δευτέραν οἱ «*Παληάτσοι*» τοῦ Λεονκαβάλλο· μεγάλη συρροὴ κυριῶν.

Τὸ Μαυρογένειον βραβεῖον ἀρετῆς ἀπονέμεται εἰς ἐννενηκοντούτιδα γραῖαν, ἣτις, ἀφοῦ διῆλθε τὰ θαλλερὰ ἔτη τῆς νεότητός της, διανέμισσα τὰ *ὑπάρχοντά της*, κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν (πῶς διάβολο τὰ κατάφερε;) διήγαγε βίον εἰς ἄκρον ἐνάρετον.

Ὀκτώβριος. — Τὰ φύλλα πίπτουν, καὶ τὰ... ἡμερήσια καὶ τὰ ἐβδομαδιαῖα. Καὶ τὰ δένδρα τοῦ Κήπου τοῦ Ταξιμίου φυλλορροοῦσι, ἀλλὰ τὰ φύλλα των παραδόξως εἶναι

κόκκινα. Ὁ περὶ τὰ βοτανικὰ εἰδικὸς κ. Βοῦρος ἐρμηνεύει τὸ φαινόμενον, λέγων ὅτι τὰ ἐν λόγῳ φύλλα ἐκοκκίνισαν ἀπὸ ἐντροπῆν, κατόπιν τῶν ὅσα εἶδον νὰ συμβαίνουν εἰς τὸν Κῆπον κατὰ τὸ θέρος.

Ἀρχίζει στὰ σπήτια τὸ χαρτοπαίγνιον. Πολλὰ πόδια δίδουν ραντεβοῦ κάτω ἀπὸ τὰ πράσινα τραπεζάκια.

Νοέμβριος. — Εὐωδιάζουν τ' Ἀη-Δημητριακά καὶ ἡ ναφθαλίνη τῶν παλιῶν.

Δώδεκα ράπτει αὐτοκτονοῦν ἄνευ αἰτίας, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον **βερεσέ**.

Μᾶς ἐπισκέπτεται ὁ θίασος **Κοτοπούλη**. Ἀρχίζουν **πειτινομαχίαι** εἰς τὰ παρασκήνια. Τὴν πρώτην ἐσπέραν παίζεται «**Ἡ πρώτη νύξ τοῦ γάμου**», ἔργον εἰδικῶς γραφέν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ τίτλος, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς εἰς τὰς μελλούσας συζύγους. Τὸ θέατρον πληροῦται ἀσφυνκτικῶς ὑπὸ δεσποινίδων, ὧν αἱ πλεῖσται Ζαππίδες καὶ Ἰωακειμιάδες.

Ὁ κ. Ὑ... Ζε... εἰς τι περιχώρον, συνάπτει σχέσεις μετὰ γνωστοτάτης κυρίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀκούεται λέγων :

— Σᾶς ἀγαπῶ καὶ θὰ σᾶς ἀγαπῶ, **κυρία, ἐφόρου** ζωῆς.

Ὁ χειμὼν προμηνύεται μᾶλλον δροσερός. Συνιστῶμεν εἰς τὸν κόσμον νὰ εὐρίσκηται πλησίον τοῦ πυρός.

Δεκέμβριος. — Τὸ ψῦχος ἀφόρητον. Τὸ θερμόμετρον, τουρτουρίζον, δεικνύει τρία σατυρικὰ ἡμερολόγια. Ὁ κόσμος τὰ ὑποδέχεται φωνάζων: «**Καλῶς τα, σὰν τὰ χιόνια!**» Οἱ ἰατροὶ κ. κ. Θωΐδης, Βαβάκης καὶ Ἰατρόπουλος, ὡς καὶ ὁ κ. Σαράδος ἀναγκάζονται νὰ φορέσουν παλτά.

Εὐτυχῶς μετὰ τινος ἡμέρας βγαίνουν **ζεστά-ζεστά** ἀπ' τὸν **φοῦρνο** τὰ «**ΞΕΦΟΥΡΝΙΣΜΑΤΑ**», τοῦ 1916, καὶ ὁ κόσμος ἔρχεται στὸν ἑαυτὸν του. Μόνον ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως, μένουσιν **στὰ κρύα**.

Φθάνει ἡ 31 Δεκεμβρίου. Ἀκούεται ὀξὺς συριγμός: εἶναι ἡ ἀμαξοστοιχία τοῦ θνήσκοντος ἔτους, ἣτις ἐτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀπελθε, ὦ 1915 κατηραμένον! Δὲν σὲ θέλομεν πλέον! Πάρε μαζή σου καὶ τὸ τελευταῖόν σου... **πέντε** καὶ τράβα!

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ.

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

- Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ ἔργο μου;
- Ὡραῖο· ἰδίως τὸ ἀκόμωτο μέρος εἶναι σωστὸ ἀριστούργημα.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Πῆγα νὰ ξεμολογηθῶ
σ' ἓναν παπᾶ μιὰ μέρα
καὶ νὰ τοῦ πῶ τὰ κρίματα
πῶχ'ω σ' αὐτὴ τὴ σφαῖρα.

- Τοῦ εἶπα πῶς σὲ φίλησα
στὰ μάτια, ἀγαπημένη . . .
- « Ἐχασες! — μούπε—, μιὰ στιγμή
» γλυκειά, ὄνειρεμένη . . .
- » Τολμᾶς λοιπὸν συγχώρηση
» νὰ μοῦ ζητᾶς ἀκόμα;
- » Πήγαινε, φύγε! Ἄλλοτε
» νὰ τὴ φιλᾶς . . . στὸ στόμα . . .»

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ.

Δ. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Βέηογλου, Παρμάκαπου, Ἄφρεια Χάν,
ἀριθμ. 3.

ΤΡΙΤΗ, ΠΕΜΠΤΗ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 2—5 μ. μ.

Ἀριθμ. Τηλεφ. 1978.

ᾠ βαρύγλυκυ καφέ μου,

καὶ σὰν εἶμαι μὲ παρέα
καὶ σὰν ἔχω μοναξιά,
κάθε μιὰ σου ρουφηξιά
εἶναι μιὰ ψηλὴ ἰδέα!

Γ. ΣΟΥΡΗΣ.

Μὴ ρίπτετε πλέον τὰ ἐκ μετάλλου ἀντικείμενα ἢ ἐργαλεῖα
ποῦ σπάνουν!

Μηχανικοί, ἐργάται, ἐργοδηγοί, οἰκογενειάρχαι, οἰκοδέ-
σποιναι!

Μὴ ρίπτετε τίποτε! τίποτε!

Τὸ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΥΤΟΓΕΝΟΥΣ ΣΥΓΚΟΛΛΗ-
ΣΕΩΣ, Γαλατᾶ, ὁδὸς Περσεμπέ—Παζάρ, Ἄρ. 15,
ἐπιδιορθώνει ὅλα, συγκολλᾶ ὅλα, διὰ τοῦ ἀσφαλεστέρου, διὰ
τοῦ ἐπιστημονικωτέρου τρόπου.

Εἶναι νέον σύστημα, ἐπωφεληθῆτε!

ΑΗ - ΒΑΣΙΛΗΣ

"Αη - Βασίλης ἔρχεται χαμογελαῖ καὶ κλαίει,
σ' ἓνα ραβδί στηρίζεται καὶ τραγουδεῖ καὶ λέει:

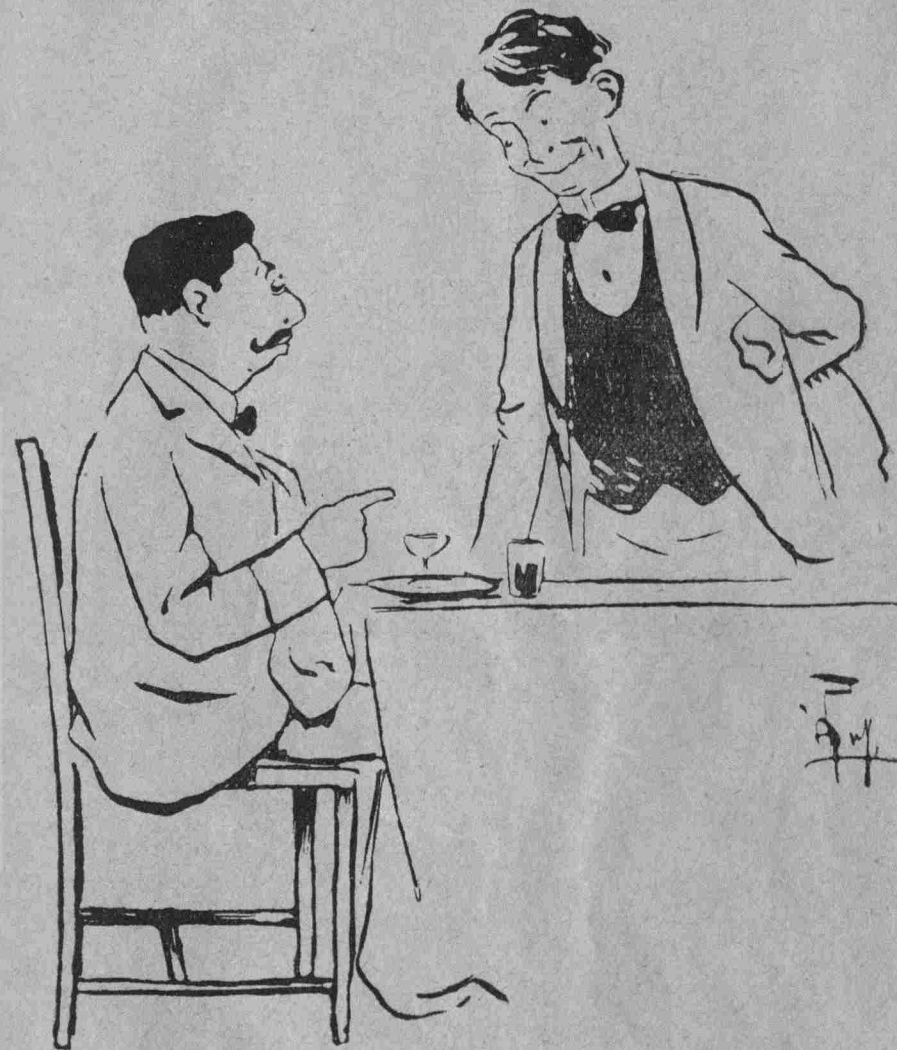
- « Χαρὰ σ' ἐκείνους τοὺς θνητοὺς ποῦ μέσ' σ' αὐτὸ τὸ χάλι
 - » μποροῦν νὰ βροῦν γιὰ σκέπασμα κι' ἓνα κουρέλι γούνας,
 - » χαρὰ σ' ἐκείνους τοὺς θνητοὺς πῶχουν νὰ πιοῦν καὶ πάλι
 - » γάλα κατσίκας θρεπτικὸ καὶ λάδι τῆς μουρούνας.
 - » Σᾶς βλέπω κακομοίρηδες, στὸ κρύο νὰ ψοφᾶτε
 - » ἐχλώμιανε κι' ἡ ὄψι σας καὶ φαίνεται μπαγιάτικη,
 - » ἓνα παληομακάρονο δὲν ἔχετε νὰ φᾶτε,
 - » μηδὲ τὴν πῆτα κόβετε τὴν Ἀγιοβασιλειάτικη,
 - » μηδὲ μιὰ φούσκα κόκκινη νὰ πᾶτε τοῦ παιδιοῦ σας
 - » καὶ μήτε καραγκιόζηδες μὲ σοῦσιτες λαστιχένειες,
 - » μήτε δεκάρα τσακιστὴ ἐντὸς τοῦ γελεκιοῦ σας
 - » κι' ἀντὶ νὰ τρῶτ' ἑσεῖς, σᾶς τρῶν τὸ ἄχ!, τὸ βᾶχ! κι' ἡ
- [ἔννοιες ».
- Ο ΦΕΤΕΙΝΟΣ.

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Σοῦ βγαίν' ἡ μιὰ χρονιά, σοῦ μπαίν' ἡ ἄλλη
ἀφ' τσῆ ζωῆς τσῆ φωτισμένες πύλες,
ὡς ποῦ κι' αὐτὴ νὰ ξαναφύγη πάλι
μὲ τούμπανα, ροκάνες καὶ σουρίλες.

Τί ὕμνους καὶ τραγούδια νὰ τσῆ γράψης
στὰ τόσα ποῦ σοῦ φέρνει ὄνειρά τση!
μὰ κεῖ ποῦ λὲς τὸ πῶς θὰ τ' ἀπολάβης
πρίτς! κάνει, καὶ σ' ἀφίνει . . . τὰ κακάτση!

Ο ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΑΡΧΑΣ

— Στοιχηματίζω μοζή σου, garçon, ὅτι αὐτὸ τὸ κρέας εἶνα,
τοῦλάχιστον πέντε μεζῶν'

— Ὁ κύριος ὡς μοῦ ἐπιτρέψη νὰ τὸν πληροφορήσω ὅτι, κατὶ
ἀρχήν, δὲν στοιχηματίζω ποτέ.

ΔΩΡΑ

AUX « SIRÈNES »

Στῶν Δέλτα Τσαγκαράκη καὶ Δέλτα Ἀγγελίδη
Τὰ δύο ξακουσμένα κι' ἀρχαῖα καταστήματα
Θὰ βρῆτε, συμπολιταί, γιὰ δῶρα πλεῖστα εἶδη
Μὲ γοῦστο καὶ μὲ χάρι καὶ με... ὀλίγα χρήματα.

ΦΙΛΟΤΙΜΟ

Μούπαν ό 'Αλέξης ό Χουνής
 πώς σ' έγνεψε λιγάκι,
 πώς τό μουστάκι του έστριψε
 σαν σέ ηύρε σιό σοκάκι.

'Ιβί! θά πη πώς τό ψωμι
 ό λεγάμενος συχάθηκε,
 άγιο είχε, σαν τόν γύρευα,
 κι' άπ' τήν ταβέρνα χάθηκε.

"Ομως άντάμωσες καλές
 του στέλνω άπ' τ' άρματα όλα μου
 τή δίκοπη τήν κάμα μου
 και τή διπλή πιστόλα μου.

Α Σ Ι Κ Η Σ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΟΡΟΥ

Τά μαθήματα χοροϋ του όμογενοϋς διπλωματοϋχου
 Χοροδιδασκάλου κ. **Σ. ΡΟΥΣΣΟΥ**, ήρχισαν ήδη
 εν τή κομπή αίθούση τής Μικράς Γερμανικής Λέσχης
 (Όδός Ζουρνάλ, άριθμ. 24, πλησίον του Τοϋννελ).

'Εκτός των συνήθων χορών, πλουσιωτάτη είναι ή έφε-
 τεινή περίοδος εκ νέων χορών, ως τό *Tango de Salon*,
Μαξίς Βρεζιλιέν, *Βάλς 'Ιδεάλ*, *Φουρλάνα*, τó *Βήμα των*
'Αεροπόρων (Pas des Aviateurs), *Οϋάν Στέπ*, κτλ. κτλ.

Χορευτικά οικογενειακά ήμερίδες
 καθ' έκάστην Κυριακήν, εις τας 2 μ. μ.

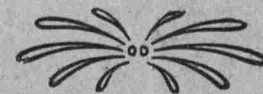
'Εγγραφαι γίνονται καθημερινώς εν τή αίθούση.

ΣΗΜ. — Τό Σάββατον, 10 'Ιανουαρίου εν τῷ θεάτρῳ 'Ρδειῶ, διδεται ό έτήσιος χορός του κ. **Σ. ΡΟΥΣΣΟΥ**, ό πάντοτε σημειών έξαιρετικήν έπιτύχιαν, υπό τόν τίτλον **ΧΟΡΟΣ συστήματος ΣΑΛΛΑ.**

Προσοειμασθητε!

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ ΑΛΗΤΟΥ.

— **Μ'** αυτον τον καιρο κιλλίτερα, μα τó Θεό, να ήναι κανένας ψύλλος. Θαχη τουλάχιστον ένα κρεββάτι στη διάθεσή του.

Η ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗ

Τὸ χαριτόβρυτο καὶ ὄριμο ζεῦγος Ἀρμυρίδου εἶχε ἐκεῖνο ὁ βράδυ τραπέζι γιατί γιόρταζε ὁ μοναχογιός τους ὁ Δημητράκης. Καὶ ὁ μεγαλομάρτυς σύζυγος μὲ ὑπομονὴ γνωστοῦ κτήνους, ἄκουε γιὰ μυριοστὴ ἴσως φορὰ ἀπὸ τὴ λατρευτὴ του συμβία τὸν κατάλογο τῶν προσκεκλημένων καὶ τῆς ἀπαραίτητες τελευταῖες παραγγελίες.

— Εἶπαμε λοιπόν, Ἀντωνάκη μου, ἔλεγ' ἐκείνη μετρῶντας στὰ δάκτυλά της, ὁ κύριος Βγαλτός μὲ τὴν κυρία του, δύο, ὁ κύριος Βούκας μὲ τὴν ἀδελφή του, τέσσερις, ὁ κύριος Κουτελάς, πέντε, ἡ κυρία Πρίσκου μὲ τὴν ἀνεψιά της, ἑπτὰ, ὁ κύριος Σοροπίδης μὲ τὴ γυναῖκά του, ἑννέα καὶ τρεῖς ἐμεῖς δώδεκα. Ἄν ἔξαφνα ἔλθῃ καὶ ὁ θεϊός μου ὁ Ἀγάπιος, ποῦ δὲν τὸ πιστεύω, θὰ φέρω στὸ τραπέζι τὴν κόρη τῆς πλύστρας, γιὰ νὰ μὴν εἶμαστε δεκατρεῖς· ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ. Δεκατρεῖς στὸ τραπέζι; ποτέ! . . . Τώρα, Ἀντωνάκη μου, πῆγαινε νὰ παραγγείλῃς τὸ κρασί, λούστραρε τὰ παπούτσια σου, ξουρίσου καὶ ὕστερα ἔλα νὰ ντυθῆς. Ἡ ὥρα εἶνε ἐπτάμιση· σὲ μισὴ ὥρα θ' ἀρχίσουν νὰ μαζεύονται. Μὴν ἀργῆς, χρυσέ μου, κάμε γρήγορα . . .

Εὐπειθέστατος ὁ κύριος Ἀντωνάκης, μετὰ μισὴ ὥρα τὰ εἶχε ὅλα ἔτοιμα, ὅποτε καὶ οἱ προσκεκλημένοι ἦλθαν ἕνας-ἕνας καὶ κατέλαβαν τῆς θέσεις των γύρω στὸ τραπέζι.

Ἡ πρώτη δουλειὰ τῆς κυρίας Χρυσῶς Ἀρμυρίδου ἦταν νὰ τοὺς μετρήσῃ. Δώδεκα ἀκριβῶς. Ἐκεῖνο ποῦ λογάριάζε. Ἡ οἰκοδέσποινα μὲ τὸ γελαστό της πρόσωπο, μὲ τὴν ὑποχρεωτικὴ της περιποίηση, μὲ τὰ ἀτελείωτά της ἀστεῖα ἦταν τὸ καμάρι τοῦ Ἀντωνάκη της. Χαριτωμένη τέλος πάντων.

Τρεῖς φορές ὅμως εἶχε ζαρώσῃ τὰ φρύδια της καί, θαρρεῖς, ἀνατρίχιασε. Τὴν μιά, ὅταν ἡ ἀδελφὴ τοῦ κυρίου Βούκα, χωρὶς νὰ θέλῃ, εἶχε σταυρώσῃ τὸ πηροῦνι μὲ τὸ μαχαῖρι, τὴ δεύτερη ὅταν ἡ ἀνεψιά τῆς κυρίας Πρίσκου ἔχυσε ἀπὸ ἀπροσεξία ἕνα ποτήρι νερὸ καὶ τὴν τρίτη ὅταν ὁ κύριος Βγαλτός, μὴ θέλοντας, ἔβαλε ἀνάποδα μιὰ κώχη ψωμί. Ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ εἶχε σὲ καλὸ ἢ κυρία Χρυσῶ, ἀλλὰ τί νὰ γείνη, φθάνει ποῦ στὸ τραπέζι δὲν ἦσαν δεκατρεῖς. Τὸ κυριώτερο!

Τὸ ζεῦγος Σοροπίδου τοῦ ὁποῖου ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος ἀριθμοῦσε μόλις δέκα μῆνες, καθισμένο πλάϊ στὴν κυρία Ἀρμυρίδου, ἀντάλλαζε ὀλοένα ἐκφραστικὰ βλέμματα. Καὶ ὁ Σοροπίδης πότε-πότε ἔλεγε στὸ ἡμιού του:

— Γλυκερία, νὰ τὸ ποῦμε;

— Ὅχι ἀκόμη, Ζαχαρία μου, στὸ φροῦτο ἀπάνω, ἀπαντοῦσε ἐκείνη σιγὰ-σιγὰ, ἐνῶ κοκκίνιζε θαρρεῖς ἀπὸ ἄτροπή.

— Τί κρυφομιλήματα εἶναι πάλι αὐτὰ; τοὺς διέκοπτε ἡ κυρία Ἀρμυρίδου, μὲ γέλοια. Καμιὰ τρέλλα δίχως ἄλλο . . .

— Εἶναι ἕνα μυστικὸ κυρία μου, ἀπαντοῦσαν ἐκεῖνοι, μιὰ ἐκπληξίς τὴν ὁποῖαν σὰς ἐπιφυλάσσομεν.

— Κανένα δῶρο, δὲν ἀμφιβάλλω, σκέπτονταν ἡ κ. Χρυσῶ.

Τέλος, ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ὁ κ. Ἀντωνάκης ἔβαλε στὰ ποτήρια κρασί, ἡ κ. Ἀρμυρίδου, εἰς ἄκρον περιεργη, παρεκάλεσε τὸ νεαρὸν ζεῦγος ν' ἀποκαλύψῃ ἐπὶ τέλος τὸ περίφημό του μυστικὸ του πρὶν κόψουν τὸ φροῦτο.

Ἡ παράκλησις της εἰσακούσθη καί, ἐνῶ ἡ νεαρὰ Γλυκερία κατέβαζε ντροπαλὰ τὰ μάτια της, ὁ Ζαχαρίας, ποῦ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικὸ, ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε κάτι γρήγορα στὸ αὐτὴ τῆς κυρίας Ἀρμυρίδου.

— Δυστυχία μου! ἔσφῳνησ' ἐκείνη ἀμέσως. Καλὲ στὸ τραπέζι ἦμασταν . . . δεκατρεῖς! . . .

Ο ! ΤΡΙΤΟΣ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΑ

(ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΜΟΥ)

Χωμένος στην κόχη ενός καναπέ, κάποιος χορευτής χασμουριέται.

- Στενοχωρείσθε, κύριε ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ γείτων του.
- Πολύ, κύριε, κι' ἐσεῖς ;
- Κι' ἐγὼ ἐπίσης.
- Τότε ἔρχεσθε νὰ φύγουμε ;
- Δὲν μπορῶ δυστυχῶς· εἶμαι ὁ οἰκοδεσπότης.

Ζεῦγος βασιζόν ἀποτελούμενον ἀπὸ λιγνὸν καβαλιέρον καὶ χονδρὴν ντάμαν, ἐν στιγμαῖς ἐρωτικῆς ἀποπλανήσεως πίπτει εἰς τρόπον ὥστε ὁ καβαλιέρος νὰ εὐρεθῇ ὑποκάτω τῆς ντάμας του. Καὶ κάποιος παρῳδῶν τὸν Hugo :

Oh ! n'insultez jamais l'homme qui tombe ;
Qui sait sous quel fardeau son pauvre corps succombe !...

Ἕνας Δὸν Ζουὰν λέγει πρὸς κάποιον φίλον του :

— Κύτταξ' ἐκείνη μὲ τὰ ρόζ· *θεὸς !*

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν γείτονά του ἐξακολουθεῖ διακοπεῖσαν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν :

— Κυρία μου, μὴν εἰσθε τόσο σκληρά, ἔλεος ἐπὶ τέλους !

Κι' ἐκείνη γυρνῶντας τῆς πλάτες :

— Κύριε . . . , ὁ *θεὸς* νὰ σᾶς ἐλεήσῃ.

Ἄβρὰ κόρη σκοντάπτει καὶ πίπτει ἐπὶ τῶν γονάτων νέου καθημένου.

— Pardon, κύριε !

— Merci, δεσποινίς ! . . .

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΜΥΘΟΣ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ

Στὸ Γυφτοχώρι.

Ὁ Ἕλλην θιασάρχης πρὸς τὸν πρωταγωνιστὴν :

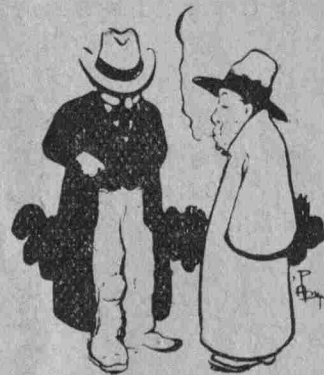
— Πρέπει ἐξάπαντος νὰ δώσουμε τὸν Χάμλετ ἀπόψε.

— Εὐκολο πρᾶμα . . . Φτάνει μονάχα νὰ μοῦ δώσης μιὰ εικοσάρα γιὰ νὰ πᾶ νὰ ζουριστῶ· δὲν μπορῶ, βλέπεις, νὰ παίξω Χάμλετ μὲ γένεια δέκα μερῶν.

— Ἐχεις δίκαιο, εἶπεν ὁ θιασάρχης κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη γιὰ νὰ βγάλῃ τὴν εικοσάρα. Μετὰ μικρὴ ὄμως σκέψη ἐπρόσθεσε :

— Δὲ βαρυνέσαι, . . . ἄφησε καλλίτερα . . . μείνε ἔτσι. Παίζουμε τὸν Ὅθέλλο ἀπόψε . . .

Η ΠΙΠἈ.

ΑΠ' ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΗΣ

Τῆς ἔγραφα : « Μαριόλα μου, πῶς μὲ λυπεῖς στοχάσου

» νὰ δίνῃς σ' ὄλους καὶ φιλί.

» Κρίνε το καὶ μονάχη σου, καὶ γίνε στὰ φιλιὰ σου,

» γοργόνα μου, πειὸ φειδωλή. »

Κ' ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε : « Μόλις τὸ γράμμά σου

» γνώρισα ἄνω στὸ χαρτί,

Κι' ἐπ' τῆ χαρὰ μου φίλησα διὰ λογαριασμό σου

» καὶ τὸ γραμματοκομιστή ! »

Ο ΦΙΓΓΑΡΩ.

Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ

Ἡ ὥρα ἔντεκα. Βαρέθηκε νὰ περιμένη τὸν ἄντρα της. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση της, ἐφόρσε τὰ νυχτικά της, ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ εἶχε ἀνεβασμένο τὸ ἓνα της τὸ γόνατο ἐπάνω στὸ κρεβάτι, ὅταν τὰκ! τὰκ! ἀκούστηκ' ἓνα χτύπημα στὴν πόρτα της.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπε καὶ στὰ σκοτεινὰ ἐπῆγε κι' ἀνοίξε. Τόσο θυμὸ τὸν εἶχε, ποῦ οὔτε καλησπέρα εἶπε οὔτε φῶς ἀναψε.

— Ἔλα νὰ κοιμηθῆς! φώναξ' ἀπὸ μακριὰ καὶ χώθηκε μὲς' στὸ θερμὸ κρεβάτι της.

Ὅταν τὸν ἔννοιωσε κοντά της, τῆς ἤρθε ὄρεξη νὰ τὸν ἀρχίσῃ, μὰ δὲν πρόφτασε: Τὸ στόμα της τὸ ἔκλεισαν δυὸ θερμὰ φιλιὰ.

Καὶ ἔπειτα . . . καὶ ἔπειτα ἦλθαν τὰ πράγματα τόσο καταποδιαστά, ποῦ ξέχασε τοὺς θυμούς της καὶ τῆς κάκισ, κι' ὅλα.

Ξύπνησ' ἐκείνη πρώτη καί, ζαλισμένη ἀκόμη, ἀνακάθησε. Ἐκείνος ἐροχάλιζε καὶ τὸ ροχαλητό του τὴν ἔκαμε νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι.

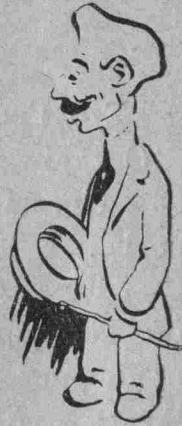
Θεέ μου! Τί ξαφνικὸ ἦταν ἐκεῖνο! Δὲν ἦταν ὁ ἄνδρας της, ἀλλὰ ὁ πλαινὸς νοικάτορας, ποῦ τόσον καιρὸ ἀπόκρουε. Καὶ τώρα τί νὰ κάμῃ! Ἄν τὸ μάθαιναν!

— Αἱ! τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Ἔτσι ἦτανε γραφτό. Ἐρχόμουνα νὰ σὲ εἰδοποιήσω, καθὼς μοῦ εἶχε παραγγίλει, νὰ μὴ τὸν περιμένῃς, γιατί θ' ἀργοῦσε. Ἦταν στὸ χαρτοπαίγνιο. Χωρὶς ν' ἀνάψῃς φῶς ἐφώναξες: « ἔλα νὰ κοιμηθῆς ». Ποιὸς θὰ βουτήξῃ μὲς' στὸ μέλι καὶ δὲ θὰ τὸ γευθῇ; . . .

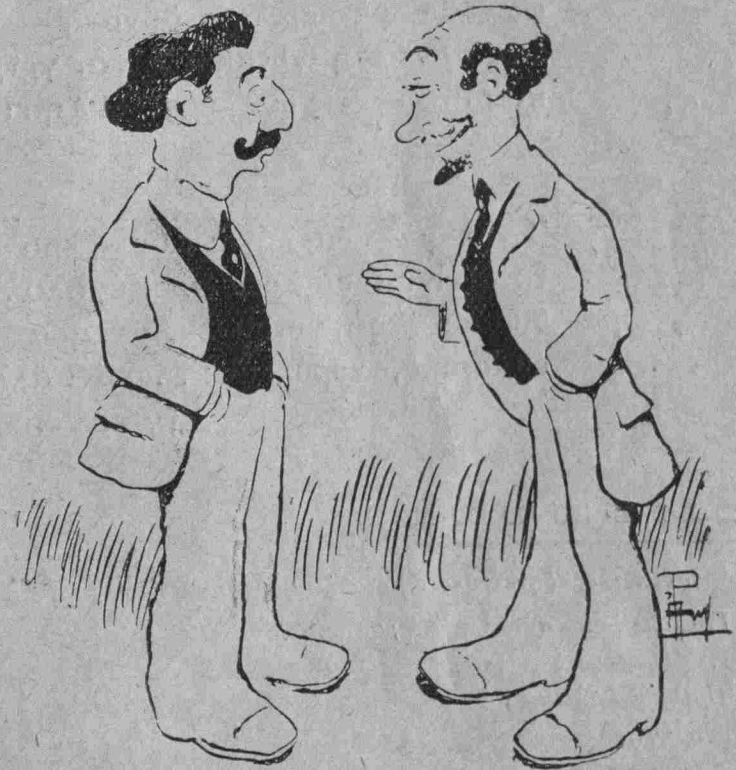
Καὶ ὅταν ὕστερ' ἀπὸ κάμποσο ἐγύρισε ὁ ἄντρας της καὶ τῆς ἐζήτησε συγγνώμη, γιατί δὲν ἦλθε, τοῦ ἀπάντησε μὲ ὕφος ἀδιάφορο:

— Δὲ βαριέσαι, φτάνει νὰ μοῦ στέλνῃς τὸ γείτονα . . . νὰ μὴ σὲ περιμένω.

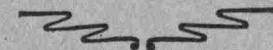
ΤΟ ΚΑΤΩΣΕΝΤΟΝΟ.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

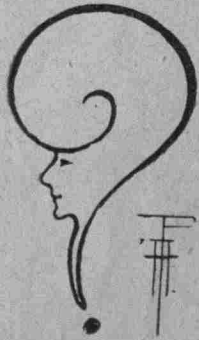
— Τί περίεργο κορίτσι αὐτὴ ἢ ἀρραβωνιαστικιά μου, νάχῃ τόσο καλὴ ψυχὴ καὶ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὰ ζῶα! . . .
||— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, φίλε μου, σὲ συμβουλεύω νὰ διαλύσῃς τὸν ἀρραβῶνα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Τὸ σοβαρὸν τῶν ψυχολόγων στίφος
φωνάζει μὲ παρλάτα δυνατὴ
πῶς πάντα ἡ γυναῖκα εἶναι γριφος.
κι' οὔτε κανεῖς δὲν ξέρει τί ζητεῖ.

Ἐγὼ μὲ δύο λόγια μου ξερᾶ
τὸ αἶνιγμα θὰ λύσω τὸ μεγάλο...
θαρρῶ πῶς ἡ γυναῖκα λαχταρᾶ
ἐμπορικά, χορὸ καὶ... κάτι ἄλλο.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ.

ΚΟΜΦΕΤΤΙ

*Ο Ἀγαθόπουλος ζητεῖ θεῖον τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλου :

- Γνωρίζετε ἀπὸ συνάλλαγμα ;
- ... Ὀλίγον.
- Ὁμιλεῖτε Γαλλικά ;
- ... Ὀλίγον.
- Στινογραφεῖτε ;
- ... Ὀλίγον.
- Εἶσθε ἔγγαμος ;
- ... Ὀλίγον ...

*Ἐλεγεν οἰκογενειακὸς φίλος πρὸς τὴν Ἀγαθοπούλιαν :

- Κάτι σὰν παχύτερη σὲ βλέπω, τίποτε γεννητούρια πάλι ;
- Μάτια μου ! θαρρεῖς πῶς σοῦ μοιάζω !

Η ΠΑΠΑΔΙΑ

Ἡ κυρὰ ἐνὸς παπᾶ
ἓνα διάκο ἀγαπᾶ
καὶ πολὺ μ' αὐτὸν τὰ ἔχει
καὶ ὁ ἄνδρας τῆς κυττᾶ
τὰ πολλὰ τὰ χωρατὰ
μὰ γιὰ τοῦτον πέρα βρέχει.

Ἐπερνοῦσαν μιὰ χαρὰ,
ἔως ὅτου μιὰ φορὰ
ἔγινε παπᾶς χορτάτος
καὶ ὁ διάκος ὁ ἀφράτος.

Κι' ὁ παπᾶς τῆς ὀφτωχὸς
διόλου δὲν ἐφθόνησε
καὶ ὁ ἴδιος μοναχὸς
τὸν ἐχειροτόνησε.

Τίγκι - τοῦγκ... μεγάλη σχόλη,
ἄξιος! φωνάζουν ὄλοι,
νέοι, γέροι καὶ παιδιὰ...
μὰ μὲ ὄλο τῆς τὸ νάζι
ὑπεράξιος!! φωνάζει
τρεῖς φορὲς κι' ἡ παππαδιά.

Γ. Σ.

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ

Νὰ παντρευτῆς. Τοῦ γάμου σου ἡ νυχτιὰ μόλις περάσῃ
πρῶτος νὰ σηκωθῆς πρῶτ' μὲ δίχως διαχύσεις,
ν' ἀφήσης ἄνω στὸ κομμὸ δυὸ τάλλητρα μὲ βιάση,
καὶ μ' ὄλη τὴν ἀπάθεια νὰ βγῆς νὰ ξεπορτίσης.

ΣΤΟ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

Στή γωνία, κοντά στην πόρτα, μιὰ νέα γυναίκα κάθεται, κομψή και χαριτωμένη ἔμπρὸς σ' ἓνα τραπεζάκι.

Τὰ δάκτυλά της εἶναι λευκὰ σὰν κρίνα, καὶ τὰ νύχια της — τριανταφύλλου πέταλα — ἀστράφτουν ἀπ' τὸ γυάλισμα σὰν καθρέφτες.

Τὰ μεγάλα μάτια της — Μαντόνας μάτια — εἶναι γεμάτα ρέμβη κι' ὄνειρο καὶ στὸ μικρὸ της στόμα ἀνθίζει τὸ πειὸ γλυκὸ χαμόγελο.

Ἐνα γκαρσόνι, μαγεμένο ἀπ' τὰ τόσα κάλλη της, στέκει στὸ βάθος σὰν κολώνα τοῦ Λῶτ καὶ τὴν κυττάζει ἀχόρταγα μὲ κάτι μάτια ποῦ ξεχειλοῦν ἀπὸ πλατωνικὴ ἀπόλαυση.

Κι' ἐνῶ ἐκείνη τρώγει ἀμέριμνη, μέσ' στὴν ψυχὴ τοῦ γκαρσονιοῦ γίνετ' ἀναστάτωση: ξαναζωντανεύουν μέσα του ὅλα τὰ παληὰ του ὄνειρα καὶ στὸ μυαλό του φτερουγίζουν ὄλες ἢ ἀγαπημένες του ἀναμνήσεις. Γιὰ μιὰ στιγμή κλείνει τὰ μάτια του· βλέπει ὄλες ἐκεῖνες ποῦ εἶχαν περάσει ὡς τότε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του νὰ διαβαίνουν γραμμὴ ἀπ' ἔμπρὸς του σὰν φάσματα τῆς Νύκτας τῆς Βαλπούργης καὶ νειώθει τρεμουῦλες. Καὶ — ὦ, κολοφῶν εὐτυχίας! — ἡ σημερινὴ πελάτρια τοῦ ρεστωρὰν εἶναι ἀσυγκρίτως ὠραιότερη ἀπὸ κείνες. Ἐτσι τοῦρχεται μέσα στὴν ὑπερκόσμια ἐκείνη ἔκσταση νὰ τῆς πῇ ὅτι εἶχε πῇ ἄλλοτε καὶ στῆς ἄλλες:

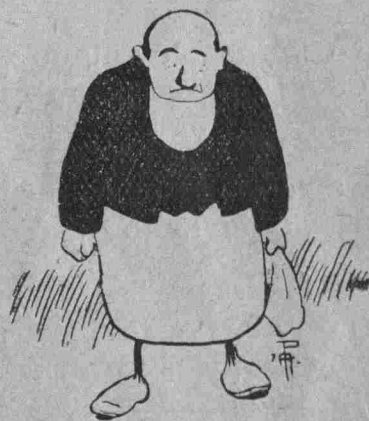
« ὦ λατρευτέ μου ἄγγελε, θεῖε θεσαυρὲ ὠμορφιάς, » ποθῶ νὰ φιλήσω τὰ κερασένια σου χεῖλη, θέλω νὰ » δακρῦσω ἀπὸ ἡδυπάθεια, ἀπὸ ἔρωτα, βυθίζοντας μέσ' στὰ » ὠραῖά σου μάτια μιὰ ὀλόθερμη ματιὰ ποῦ θὰ σοῦ θώ- » πειε τὴν ψυχὴ. Θέλω νὰ νοιώσω τὸ κορμί σου ν' ἀνα- » τριχιάζῃ στὸ φίλημα τῶν χειλιῶν μου! »

Τὸ γκαρσόνι πυρπολεῖται, καίεται. Μόλις βασιτῆται

καὶ δὲν πέφτει στὰ πόδια τῆς μάγισσάς του νὰ τῆς ζητήσῃ ἔλεος... Ἀλλὰ σταθῆτε... κι' ἐκείνη φαίνεται σὰν νὰ θέλῃ κάτι νὰ τοῦ πῇ... ὦ! ναί, θ' ἀντελήφθῃ ὠρισμένως τὸν ἔρωτικὸν αἶνον ποῦ ἀνεπέμπετο σὰν θυμίαμα ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ γκαρσονιοῦ καὶ θὰ θέλῃ κι' αὐτὴ ν' ἀνταποκριθῇ... Ἀνοίγει τὰ κοραλένια χεῖλη καὶ

— Γκαρσόν! τοῦ φωνάζει, τί στέκεις αὐτοῦ σὰν βλάκας καὶ δὲν μ' ἀλλάζεις τὸ πιάτο;

Ἡ ΠΙΠΗ.

ΣΟΦΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ὅταν κρυόνουν οἱ πόδες σας, ἀλείψατέ τους μὲ πετρέλαιον καὶ ἀνάπατε αὐτούς. Νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι ταχέως θὰ θερμομανθοῦν.

Ὅποιος θέλει νὰ πίνῃ ἀνόθευτο γάλα, ἄς πιᾶσῃ μιὰ παραμάνη.

Σκοπεύετε νὰ φυτεύσετε σφαῖραν περιστρόφου εἰς τὴν καρδίαν σας; Μὴ λησμονήσετε νὰ προμηθευθῆτε τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητα φτυάρια καὶ καζμάδες.

Ἐὰν εἴσθε ἰατρὸς καὶ θέλετε ν' αὐτοκτονήσετε, γράψατε μιὰν συνταγὴν διὰ τὸν ἑαυτὸν σας.

Ὡς μοναδικὸν μέσον πρὸς ἐξάλειψιν τῶν πυκνάδων, συνιστῶ- μεν ἐντριβὰς μὲ ἀγνὸν γυαλόχαρτον.

Ο ΜΗΝΤΟΡΗΣ.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΟΛΛΕΝΔΟΡΦΟΥ

(ΕΚ ΝΕΩΤΑΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ)

—*—

- Έχορεύσατε καλῶς μετὰ τοῦ γείονος ;
- Ὁ ! ναί. Μ' ἐχόρευσεν ὠραῖα !
- Καὶ μετὰ τοῦ συζύγου σας ;
- Καὶ μετ' αὐτοῦ. Τὸν ἐχόρευσα ὠραῖα.

* *

- Ἐποτίσατε τὸ κηπάριον τοῦ γείτονος ;
- Ὁχι, ἀλλ' ἐποτίσαμεν τὸ τῆς γειτονίσης.

* *

- Ἀγαπᾶτε τὸ κρέας τοῦ χοίρου ;
- Ὁχι καὶ τόσον. Προτιμῶμεν τὸ τῆς χήρας.

* *

- Ἐθωπεύσατε τὸ κυνάριον τοῦ ἐξαδέλφου μας ;
- Ὁχι, ἀλλ' ἐθωπεύσαμεν τὸ τῆς ἀνεψιάς σας.

* *

- Ἐπεσκέφθητε τὸ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον ;
- Ὁχι, ἀλλ' ἐπεσκέφημεν τὸν κ. Ἀνδρεάδην, τὸν κ. Ζωηρὸν καὶ τὴν Γιώτα Κάππα.

- Εἶδατε ποτὲ τρύπαν εἰς τὸ νερόν ;
- Ὁχι, ἀλλ' εἶδομεν τρύπας εἰς τὰ θυλάκιά μας καὶ εἰς τῆς σιόλες μας.

* *

- Ἐξάλισθητε, κυρία, ἀπὸ τὸν στρόβιλον ;
- Ὁχι, κύριε· ἐξάλισθην ἀπὸ τὴν πείναν.

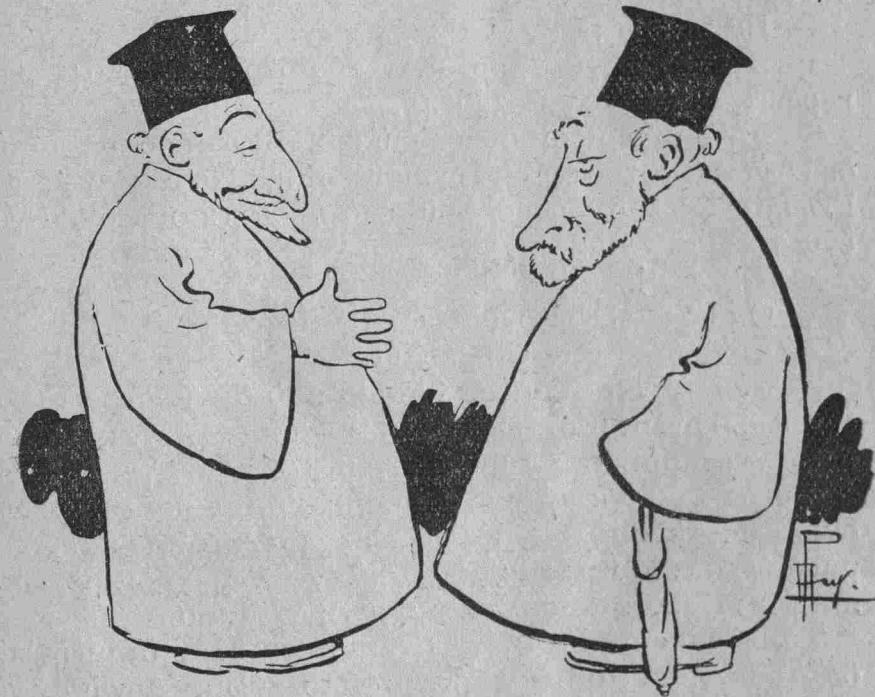
* *

- Ἐφαγον σήμερον τεμάχιον ζηροῦ ἄρτου.
- Σᾶς μακαρίζω, κύριε, διὰ τοῦτο.

Ο ΜΕΘΟΔΙΟΣ.

GANZ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
 ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
 ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΤΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΕΛΛΙΟΥ.

- Οὔτε κηδεῖες, βρὲ ἀδερφέ, δὲν ἔχουμε σὰν πρῶτα. Τὶ διάβολο, ξέχασε ὁ κόσμος καὶ νὰ πεθαίνη . . .
- Μὴν ἀπορεῖς, πάτερ Προκόπιε. Μὴν ξεχνᾶς πῶς φέτος κι' οἱ γιατροὶ ἔχουνε κεσάτια.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΓΙΩΤΑ

Ἐπέταξε τὸν κατάλογο τῆς κληρώσεως μὲ θυμὸ.

— Δὲ βλέπεις ἐδῶ ἀτυχία; εἶπε. Γιὰ ἓνα 2 χάνω 10000 φράγκα.

— Πῶς αὐτό;

— Ἡ ὁμολογία μου ἔχει τὸν ἀριθμὸ 336045 καὶ κερδίζει ἡ ὁμολογία 336245.

— Ἐγὼ γνωρίζω κάτι πολὺ σπουδαιότερο ἀπ' αὐτό, διέκοψεν ὁ φίλος μας Τρυπιτσιπελίδης, δημοσιογράφος. Γνωρίζω ἓναν ἄνθρωπο ποὺ ἔχασε 40,000 φράγκα γιὰ ἓνα γιώτα.

— Ὅχι δά!

— Θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀμέσως τὴν ἱστορίαν.

— Κανένα παραμῦθι βέβαια.

— Διόλου. Πραγματικὴ ἱστορία ποὺ συνέβηκε σὲ μένα τὸν ἴδιο. Ἦμουν συντάκτης στὴ «*Φωνὴ τῆς Κοιλίας*», ὅταν γνωρίσθηκα μὲ μιὰ κυρία καλῆς οἰκογενείας. Εἶταν χήρα κι' εἶχε μιὰ μοναχόκορη ὡραία καὶ, τὸ σπουδαιότερο, μὲ δυὸ χιλιάδες εἰκοσόφραγκα προῖκα. Ἄπὸ μιὰ ἀνοησία ποὺ εἶχα γράψει κάποτε, ἡ χήρα μὲ συμπάθησε κι' ἀποφάσισε νὰ μὲ κάνῃ γαμπρό.

Τὸ συνοικέσιο ἦταν σχεδὸν τελειωμένο, ὅταν ἡ ἐπίδοξος πενθερά μου ἀρρώστησε ἀπὸ τύφο. Δὲν ἦταν νὰ πεθάνῃ; Δυστυχῶς ζέφυγε τὸν κίνδυνο· ἔμεινε ὅμως πολὺ ἀδύνατη.

Ἀκριβῶς μιὰ μέρα ποὺ πῆγα νὰ τῇ δῶ, μοῦ ἔκανε παράπονα γιὰ τὴν ἀδυναμία της.

— Εὐκόλο πρᾶμα γιὰ νὰ πάρετε δύναμη, τῆς εἶπε. Διαβάσετε ἐδῶ καὶ θὰ βρῆτε τὸ φάρμακο. Κι' ἔβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἓνα φύλλο τῆς «*Φωνῆς τῆς Κοιλίας*» γιὰ νὰ τῆς δείξω μιὰ ρεκλάμα ποὺ δημοσιεύαμε ἐκεῖνες τῆς μέρες γιὰ κάτι κρασιὰ κυπριώτικα ὡς ἐξῆς:

ΟΙΝΟΙ ΚΥΠΡΟΥ ΔΥΝΑΤΟΙ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙ' ΑΝΑΙΜΙΚΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ἡ ἐπίδοξος πενθερά μου πῆρε τὸ φύλλο, μόλις ὅμως ἔρριξε τὸ μάτι στὸ μέρος ποὺ τῆς ἔδειξα, ἔγινε κατακίτρινη.

— Ἐκουμπίσου ἀμέσως ἀπὸ δῶ, μασκαρᾶ! φάναξε ἀφρισμένη καὶ δείχνοντάς μου τὴν πόρτα.

— Μὰ κυρία . . .

— Ἐξω ἀμέσως, σοῦ εἶπα, ἔξω! Νὰ καὶ τὸ κουρέλι σου.

Καὶ μοῦ ἔχωσε μὲ θυμὸ τὴν ἐφημερίδα στὴν τσέπη.

Ἦταν σὰν τρελλὴ κι' ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω. Βγαίνοντας ἔξω, ἀνοιξα τὴν ἐφημερίδα καὶ τί διάβασα; Φρίκη! Ἐνα γιώτα εἶχε πέσει ἀπὸ τὴ ρεκλάμα, κι' ὁ ἐργάτης ἀνάθεμα στὴν ψυχὴ του! Δὲν ἐφρόντισε νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ. Κι' ἔτσι ἡ ἐπίδοξος πενθερά μου εἶχε διαβάσει: **ΟΙΝΟΙ ΚΥΠΡΟΥ ΔΥΝΑΤΟΙ**. Καταλαβαίνετε τώρα . . .

Φοβερά κάκανα ζέσπασαν μονομιᾶς. Πολλοὶ ἐσφιγγαν τὴν κοιλιά των.

— Μὰ καλὰ, εἶπε ἐπὶ τέλους ἓνας, δὲν ζαναγύρισε νὰ δώσης ἐξηγήσεις;

— Τίποτε, φίλε μου, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ. Ἐνόμισε πῶς εἶχα κάνει συμπαιγνία μὲ τὸν ἐργάτη. Καὶ νά, πῶς, γιὰ ἓνα γιώτα, ἔχασα σαράντα χιλιάδες φράγκα.

Κ. Ο. ΠΑΡΟΣ

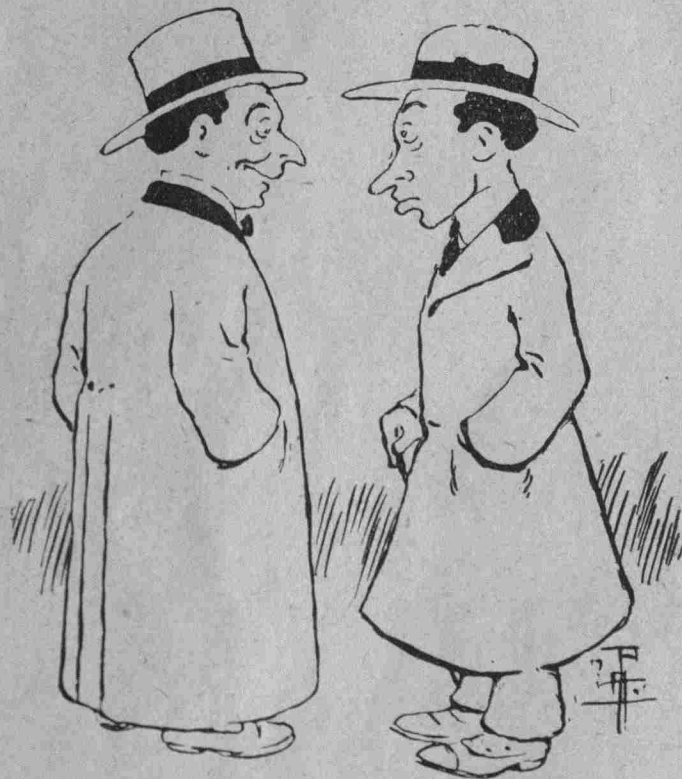
Ἡ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Μιὰ στρυφνὴ γεροντοκόρη ποῦ ψιλὴ βαστοῦσε μύτη μέσ' σι' ἀντικρινὸ τῆς οπῆι
βλέπει κάποιον νέον ἄνδρα ποῦ ξυλίζει σιὰ γερά
τὴν καλὴν τοῦ τὴν κυρά.

Καὶ τῆς γειτονιάς ἡ γλώσσα
λέει γιὰ τὸ ξύλο τόσα.

Κι' εἶπε κι' ἡ γεροντοκόρη ποῦ καὶ μὸ γιὰ ξύλο θάχῃ:
Ἄχ! αὐτὴν τὴ δέρνει κάποιος κι' ἐγὼ δέρνομαι μονάχη.

- Μοῦ δανείζεις, καϋμένε, καμμιά δεκαριά γρόσια ;
- Δὲν ἔχω ψιλὰ ἐπάνω μου.
- Καὶ στὸ σπῆτι ;
- Καλά, εὐχαριστῶ.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ :

Σὲ μιὰ πάροδο τοῦ Ἰσίου Δρόμου.
Ἄνδρόγυνο.
Ὁ ἄνδρας κάτωχρος. Ἡ γυναῖκα κατακόκκινη.
Τάχουν τσιγκρίσει ἄσχημα. Ἐχουν ἀνταλλάξει βαρυὰ λόγια. Ὁ ἄνδρας, στὸ τέλος, λέει στὴ γυναῖκά του :
— Σὲ βαρέθηκα πειά !
Τότ' ἐκείνη στὸ κορύφωμα τῆς ὀργῆς τοῦ λέει δυνατὰ :
— Ἔτσι αἶ ; Ἐέρω τώρα τί μοῦ ὑπολείπεται νὰ κάμω !
Καὶ ἔξαλλη ὀρμᾶ σὰν ἀφηνιασμένο ἄλογο πρὸς τὸν μεγάλο δρόμο.

Ἐν' ἀγοραῖο αὐτοκίνητο κατέβαιν' ἀπὸ πάνω σὰν ἀστραπή. Ἡ γυναῖκα, τυφλωμένη ἀπ' τὸ πάθος, δὲ βλέπει ἐμπρὸς τῆς τίποτε. Ὁρισμένως θὰ πατηθῆ στὸ δευτερόλεπτο.

— Μαργαρίτα ! φωνάζει ὁ ἄνδρας τραβῶντας τὰ μαλλιά του.

Ἡ Μαργαρίτα ὅμως δὲν ἀκούει τίποτε ! Τελείωσε πειά ! Εἶν' ἔτοιμη νὰ ριχθῆ κάτω ἀπ' τῆς ρόδες τοῦ αὐτοκίνητου γιὰ νὰ γίνῃ θρύμματα. « Σὲ βαρέθηκα πειά ! » Αἶ ; . . . Νά ! λοιπόν, ἀροῦ με βαρέθηκες !

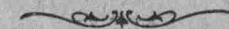
Ὁ ἄνδρας μαντεύει. Νοιώθει τὰ πόδια του νὰ λυγοῦν. Τὸ λογικὸ του φέρνεται στὴ στιγμή πρὸς τὸ παρελθόν (= παραμᾶνα . . . σκολεῖδ . . . οἰκογένεια . . . ὑπάλληλος . . . συνοικέσιον . . . τμηματάρχης . . .). Μὲ τὰ δύο του χέρια κλείνει τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ διῆ τὴν τραγικὴ σκηνὴ ποῦ μέλλει νὰ ξετυλιχθῆ ἐμπρὸς του. Ὡ ! τί στιγμή φρίκης !

Στ' ἀλήθεια, τὸ αὐτοκίνητο τραβᾷ ἀκατάσχετο καταπάνω στὴ Μαργαρίτα του.

Τετέλεσται ! . . .

Ἡ Μαργαρίτα κάνει ἓνα σημεῖο. Προφανῶς τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ . . . Τὸ αὐτοκίνητο σταματᾷ . . . Τότε ἡ Μαργαρίτα πετειέται . . . μέσα καὶ δίνει στὸν σωφῆρ τὴ διεύθυνση τῆς μητέρας τῆς . . .

Ο ΠΗΡΑΣΤΙΚΟΣ.

ΦΥΣΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

— Νά τρώτε *τόννο* και νά αισθάνεσθε *βάρος* στο στομάχι.

— Νά ἦναι *πλύστρα* και νά τραβάη πότε-πότε κ' ἀπό καρμιά *σαπουνάδα* τὸν ἄνδρα της.

— Νά λέγεται *Κοψίδας* και νά ἦναι *ὁδηγὸς τοῦ τροχιδορόμου*.

— Νά λέγεται *Σιρεψιάδης* και νά ἦναι *δικηγόρος*.

Κι' ἓνα ποῦ εἶναι « ὄνομα και . . . πράμα » :

— Νά λέν κάποια γειτόνισσά μου *Τακονή* και νά ἦναι . . . *τάκος*.

ΑΝΑΠΟΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

— Νά ἦναι εἴκοσι χρονῶν *παλληκᾶρι* και νά τὸν λέν *Παπούνα*.

— Νά λέγεται *Πολύβιος Ζωΐδης* και νά ἦναι *νεκροθάπτης*.

— Νά ἦσαι μὲ τὴν ἀγάπη σου, νά μὴν κλείσετε μάτι κι' οἱ δύο σας ἀπ' τὸ γλέντι, και τὴν ἄλλη μέρα νά λές πῶς περάσατε « *μῖαν νύκτα ὀνειρώων* ».

Κι' ἓνα γιὰ τῆς πεθερῆς :

— Νά ἦναι ζῶα κατοικίδια και συγχρόνως θηρία ἄγρια ποῦ δὲν ἐξημερώνονται.

Κι' ἓνα ἀκατανόητο :

— Νά λέν γιὰ ἓνα *δεξιὸ ψάλτη* πῶς εἶναι *ἀδέξιος*.

Κι' ἐν' ἀκόμῃ :

— Νά λέν γιὰ ἓνα *ἀκροβάτη* πῶς εἶναι *ἀνισόρροπος* ἄνθρωπος.

Κι' ἓνα ποῦ σ' ἔρχεται νά κρεπάρης :

— Νά σοῦ ζητοῦν τὴν *πολύτιμη* συνεργασία σου και στὸ τέλος νά μὴ σοῦ πληρόνουν δεκάρα.

Η ΠΙΠΗ.

ΑΙ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ἡ δεσποινὶς Ψιλλίδα . . .

“ ΜΟΥΣΙΚΗ ”

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ἐκδιδόμενον ὑπὸ Γ Δ Π ΧΥΙΚΟΥ

Ἡ ΜΟΥΣΙΚΗ ἐν ἐπίσει αὐτῆς φυλλαδίῳ δημοσιεύει ἐκλεκτὰ ἄσματα φωνητικῆς καὶ ὁργανικῆς μουσικῆς, παρασκευασμένα διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ εὐρωπαϊκῆς σημειογραφίας.

Ἐτησίᾳ συνδρομὴ προπληρωτέα : ἐκτὸς μὲν τῆς Τουρκίας 15 φράγκα χρυσᾶ, ἐντὸς δὲ γρόσια 60

Διεύθυνσις τοῦ Περιηδικοῦ

Γ. Δ. Πιχτίκον

Πέραν, Ταξιμεν, ὁδὸς Ἀχιε. ἀριθ. 41

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

— Δικα λίρες αυτό τὸ καπέλλο; Φοβερό!... Ὁρισμένως μὲ τὴν τιμὴ ποῦ ἔχουν τὰ μαπέλλα φέτος, λίγες τίμιες θὰ μείνουν στὴν Πόλη.

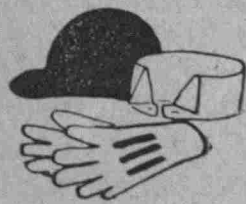
— Ἐρχομαι ἀπ' τὸ τυπογραφεῖο. Παρήγγειλα τ' ἀγγελτήρια τῶν γάμων μου.

— Πῶς σ' ἀρέσει, καϋμένε, νὰ διατυμπανίζης τῆς ἀνδραγαθίας σου!

ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΤΗΣ...

Ὅλοι τὰ πλαστικά της μέλη καμαρόνουν,
κι' ὄλων οἱ γλῶσσες, σὰν τὰ βλέπουν, ζαχαρόνουν
κι' αὐτή, τῆ νύχτα ποῦ ξεντύνεται μὲ χάρι,
σὰν βγάλη τὸν κορσὲ καὶ τ' ἄλλα φρόκαλα,
κρύβει τὰ πλαστικά της μέλη... στὸ συρτάρι
καὶ μέσα στὸ κρεβάτι της... τὰ κόκκαλα.

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ.

Ἔνας παπᾶς,
ἂν ἀγαπᾶς.

- Εὐλογημένη μου, τί τρέχεις;... στάσου 'κι' εἶναι ἀμέριπτα τὰ κρίματά σου. Στάσου, καλότυχη, νὰ σὲ ζυγώσω· μὲ τὴν εἰχοῦλά μου θὰ σὲ γλυτώσω.
- Παπᾶ, συχάρα με καὶ Θεὸς ἴσχωρέσει καὶ σὲ μετάνοια μεγάλη πέσει. Ἐχινᾶς πῶς ἔπεσες σὲ μέγα κρίμα; σκέψου πῶς ἔχουμε Θεὸ καὶ μνήμα.
- Εὐλογημένη μου, γύρισε πίσω κι' εἶναι στὸ χέρι μου νὰ σ' ἀφορίσω. Θὰ πᾶς στὴν κόλασι, θὰ πᾶς στὸν Ἄδη νὰ ζεματίζεσαι πρωῖ καὶ βράδυ.
- Κάλλιο στὴν κόλασι, παπᾶ, νὰ βράσω, παρὰ στὸ πλάϊ μου νὰ νοιώθω ράσο. Κάλλιο στὰ κάρβουνα τὰ ἀναμμένα, παρὰ στὰ χέρια σου τὰ φλογισμένα.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ.

ΓΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Στό σταθμό τοῦ Σιοκρεϊζή. Τό τραίνο ἔχει ξεκινήσει καί ὅσοι ἔχουν συνοδεύσει συγγενεῖς ἢ φίλους ποῦ ἔφυγαν, ξαναγυροῦν σιγά - σιγά σιά σπία τῶν. Πίσω ἀπό μιὰ γυναῖκα, νέα καί κομψή, περπατεῖ ἕνας ἄνδρας, νέος κι' αὐτός, βυθισμένους σέ σκέψεις. Ἡ γυναῖκα χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ (;) ἀφίνει νὰ τῆς πείσουν τὰ γόνατα τῆς. Ὁ ἄνδρας σκυβει καί τὰ παίρνει.

Ὁ ἄνδρας.—Κυρία . . .

Ἡ γυναῖκα.—Κύριε . . .

Ὁ ἄνδρας.—Σᾶς ἔπεσαν τὰ γάντια σας.

Ἡ γυναῖκα.— (Παίρνει τὰ γάντια ποῦ τῆς δίνει ὁ εὐγενῆς ἄνδρας).—Εὐχαριστῶ, κύριε . . .

Ὁ ἄνδρας.—Τίποτε, κυρία μου. Σᾶς ἔπεσαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε. Εἴστε συγχισμένη. Θ' ἀποβγάλατε κάποιον στό τραίνο . . .

Ἡ γυναῖκα.—Ναί . . . πῶς τὸ ἐννοήσατε ;

Ὁ ἄνδρας.—Ἄ, αὐτὸ φαίνεται ἀπ' τὸ ὕφος σας.

Ἡ γυναῖκα.—Μπᾶ ;

Ὁ ἄνδρας.—Κι' ἀπ' τὰ μάτια σας.

Ἡ γυναῖκα.—Κι' ἀπ' τὰ μάτια μου ;

Ὁ ἄνδρας.—Ναί, εἶναι κόκκινα. Ἐχετε κλάψει ;

Ἡ γυναῖκα.—Λιγάκι . . .

Ὁ ἄνδρας.—Πρέπει νὰ ἦτανε κάποιο προσφιλὲς πρόσωπο.

Ἡ γυναῖκα.—Πολὺ προσφιλὲς.

Ὁ ἄνδρας.—Ὁ σύζυγός σας ἴσως.

Ἡ γυναῖκα.—Ἀκριβῶς.

Ὁ ἄνδρας.— Τότε δὲν πιστεύω νὰ ἦναι παντοτεινὸς ὁ ἀποχωρισμὸς . . . Θὰ τὸν ξαναἰδῆτε . . .

Ἡ γυναῖκα.— (Μὲ στεναγμό). — Ἄμα φύγη κανεὶς μιὰ φορά, γυρνᾷ ἀλλοιώτικος ὕστερα . . . Ἄλλὰ . . .

ΝΕΜΡΩΔ

—Ὅλο στό κυνήγι τρέχεις. Σκοτόνεις τουλάχιστον τίποτε ;
— Πῶς ὄχι ; Τὸν καιρὸ !

μου φαίνεται πῶς καί τὰ δικά σας τὰ μάτια εἶναι λιγάκι κόκκινα.

Ὁ ἄνδρας.—Τὸ πιστεύω.

Ἡ γυναῖκα.—Ἦταν ἡ γυναῖκά σας ;

Ὁ ἄνδρας.—Μάλιστα.

Κάμουν μερικὰ βήματα χωρὶς νὰ μιλοῦν.

Ὁ ἄνδρας.—Τί σκληρὸς ποῦ εἶν' ὁ ἀποχωρισμὸς !

Ἡ γυναῖκα.—Ἐμένα τὸ λέτε ;

Ὁ ἄνδρας.—Ἦταν καλὴ γυναῖκα.

Ἡ γυναῖκα.—Κι' ἐκεῖνος χρυσὸς ἄνδρας.

Ὁ ἄνδρας.—Ὅταν συλλογιόυμαι πῶς θὰ πάγω τώρα στὸ σπῆτι καὶ θὰ τῶβρω ἄδειο! . . .

Ἡ γυναῖκα.—Κι' ἐγὼ πῶς θὰ φάγω ἀπόψε μονάχη! . . .

Ὁ ἄνδρας.—Ἄσαχ! . . .

Ἡ γυναῖκα.—Ἄσααχ! . . .

Ὁ ἄνδρας.—Ἐχω μιὰ ἰδέα: ἔρχεσθε νὰ φάμε μαζῆ;

Ἡ γυναῖκα.—Δὲ θὰ τολμούσα νὰ σᾶς . . .

Ὁ ἄνδρας.—Κι' ἔτσι θᾶχουμε τὴν illusion πῶς τρώμε μὲ τοὺς προσφιλεῖς ἀπόντας.

Μπαίνουν σ' ἓνα ξενοδοχεῖο. Ἡ λύπη φαίνεται ὅτι τοὺς ἔχει ἀνοίξει τὴν ὄρεξη, γιατί τρώγουν ἀπ' ὄλα τὰ φαγητὰ τοῦ καταιλόγου. Τὰ ποιήρια τῆς μύρας ἀδειάζουν μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα.

Ἔτσι ἀπὸ κάμποση ὦρα:

Ἡ γυναῖκα.—Καὶ τώρα ποῖος θὰ μὲ συνοδεύσει στὸ σπῆτι;

Ὁ ἄνδρας.—Ἄν τὸ ἐπιτρέπατε . . .

Ἡ γυναῖκα.—Εἰστε εὐγενὴς καὶ περιποιητικὸς σὰν ἐκεῖνον . . .

Περνοῦν δυὸ ὥρες. Στὸ σπῆτι τοῦ ἀνδρός, ξαπλωμένοι ἐπάνω σ' ἓνα ἀναπαυτικώτατο καναπέ ἄπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀνταλλάζουν φιλιὰ. Στεναγμοί . . .

Ὁ ἄνδρας.—Τὴν λένε Λόλα. (Τὴν φιλεῖ).

Ἡ γυναῖκα.—Τὸν λένε Γιάννη. (Τὸν φιλεῖ).

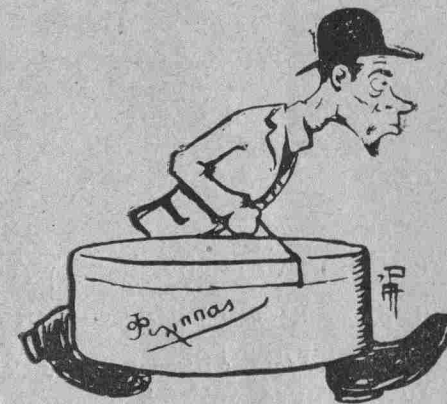
Ὁ ἄνδρας.—Κούκλα μου! (Τὴν φιλεῖ).

Ἡ γυναῖκα.—Ἀγάπη μου! (Τὸν φιλεῖ).

Ὁ ἄνδρας.—Πόσο τοὺς ἀγαποῦμε! . . .

Ἡ γυναῖκα.—ὦ, ναί! . . . Σβύσε, καῦμένε, τὴ λάμπα γιατί μὲ πειράζει στὰ μάτια . . .

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΜΥΤΟΣ.

Ἡ ΜΟΔΑ

Ἀγόρασα ἓνα μεγάλο καπέλλο γιὰ τὴ γυναῖκά μου. Μοῦ τᾶβαλαν σὲ μιὰ πελώρια καπελιέρα. Αὐτὴν ποῦ βλέπετε.

Τί βαρὺ ποῦ εἶναι!

Καὶ ὅμως τὸ κουβαλῶ . . .

Τρέχω νὰ τῆς τὸ πάγω.

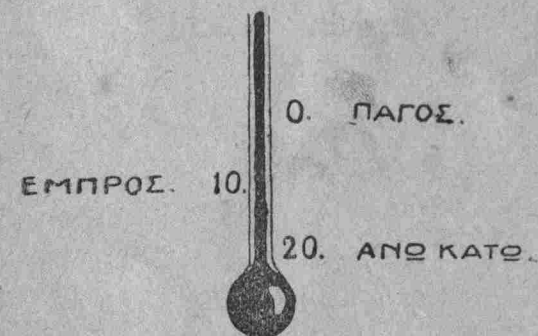
Τρέχω ὅσο μπορῶ.

Τρέχω γιὰ νὰ προφθάσω.

Θεὲ μου! μήπως δὲν προφθάσω;

Μήπως ἀλλάξ' ἡ μόδα ὅσο νὰ τῆς τὸ πάγω; . . .

ΘΕΡΜΟ(;)ΜΕΤΡΟΝ . . .

Συγκριτικοὶ βαθμοὶ ψύχους.

ΠΟΙΟΣ ΠΟΙΟΝ;

— 'Αγαπημένε μου, — μου φώναζεν ή Λόλα μπαίνοντας βιαστικά στη γκαρσονιέρα μου — άκου νά χαρής: 'Ο Φώτης πάει σέ ταξειδι. Τρεις μέρες θάμαι ξένοιαστη. 'Ηρθα λοιπόν πετώντας: άπόψε είμαι δικιά σου!

Στ' αλήθεια ή άμορφη Λόλα έμεινε μαζί μου εκείνη τή νύκτα. Τί μαγεμένες ώρες περάσαμε!

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ή Λόλα μ' άγκάλιασε τρυφερά, μ' έκύτταζε βαθειά με τά περικομμένα μάτια της και βάζωντας τό καπελινό της μου είπε:

— Πάγω σπήτι μου νά κοιμηθώ. Τό βράδυ πάλι είμαι δικιά σου.

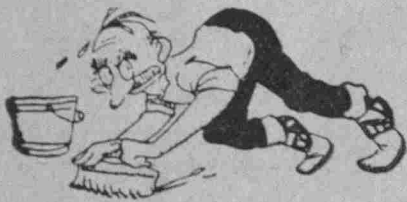
Κι' έφυγε.

'Αλλά τί ζαφνικό τής ήρθε όταν πήγε σπήτι της κι' άντίκρυσε τόν άνδρα της τό Φώτη άπ' τ' άνέλπιστα, νά τήν περιμένη στη σάλα άγριεμένος σαν θηρίο!

— 'Αθλια! τής φώναζε, άπό ποιο βρωμόσπητο βγαίνεις! . . . μ' άπάτησες, σκύλα άπιστη!

— Τρισάθλιε! τού φώναζε κι' εκείνη' μου λές πώς θά λείψης τρεις ήμέρες και μουρχεσαι άπό τό πρώτο βράδυ! Ποιός ποιόν άπάτησε;

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ.

ΦΩΛΕΔΙ ΔΓΝΑΙ ΚΙ' ΔΘΟΔΙ . . .

. . . ένθα 'Εκεΐναι διαμένουν . . .

Ο ΓΑΜΟΣ ΑΔΥΝΑΤΟΣ

Αυτή τών αδυνάτων νά τόν παντρευθή
άν δέν πληρώση πρώτα όλα του τά χρέη,
κι' αυτός τών αδυνάτων νά ξεχρεωθή
άν δέν τήν πάρη πρώτα σύζυγό του, λέει.

ΓΙΑΤΙ ΠΑΝΤΡΕΥΟΥΝΤΑΙ;

Ἦμουν ἀκόρα στὸ σκολειὸ οἰκότροφος κλεισμένη,
ὅπου μιὰ συμμαθήτρια, στὰ χρόνια μου κι' αὐτή,
ἀπ' τὸ σκολειὸ τραβήχτηκε νὰ πᾶ νὰ παντρευτῆ,
κι' ἐγὼ ρωτιοῦμαι μόνη μου... «Τί τάχα νὰ συμβαίνει;
καὶ τὰ κορίτσια ἀπ' τὰ σκολειά, ἐκεῖ ποῦ ἐκπαιδεύονται,
φεύγουνε καὶ... παντρεύονται;»

Τὸ λεξικό μου ἀνοιξα κι' ἐκύτταξα στὸ Γά...
Γάμος: «Νόμιμος σύζευξις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς».
Ὡς τόσο αὐτὸ τὸ λεξικό! Ἄλλοῦ πολυλογᾶ
κι' ἐδῶ... δυὸ λέξεις μοναχά, κι' αὐτὲς λακωνικῶς...
Ἄς δοῦμε **Σύζευξις, Δεσμός**... Δὲν πᾶνε νὰ κουρεύονται!
Ποῦ θαῦρω πῶς... παντρεύονται;

Στὸν Ἰσοκράτη μιὰ φορὰ τὸ ρῆμα «ὀμιλῶ»
ὅτι θὰ πῆ «παντρεύομαι», κατάρθωσα νὰ εὔρω,
κι' ἀπέφυγα νὰ ὀμιλῶ σὲ ἄνδρα γιὰ καλό,
μὴ λάχη καὶ τὸν «παντρευτῶ» μὲ δίχως νὰ τὸ ζεύρω!
Μὰ ἔλεγα: «Τόσες μιλοῦν μ' ἄνδρες καὶ κοκορεύονται
αὐτὲς πῶς δὲν... παντρεύονται;!»

Μιὰ μέρα διάβαζ' ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ θεία στὸ σαλόνι
κι' ἀποφασίζω καὶ ρωτῶ: «Μπαμπᾶ, ὁ γάμος, τ' εἶναι;»
Κεῖνος τῆς θείας ἀπαντᾷ: «Μὴν τὴν ἀφίνης μόνη!
«Τὰ μάτια τάχεις γιὰ ἐμορφιά, ἢ πρὸς τὸ θεαθῆναι;»
Κι' ἔλεγα: «Οὔτε μοναχή, καλέ, δὲ μὲ θαρρεύονται!!
Χωρὶς γαμπρὸ... παντρεύονται;»

Κατήντησα μονομανῆς, γιὰ χρόνο γιὰ καιρό,
μὴν παντρευτῶ καὶ... μόνη μου, δίχως νὰ καταλάβω!
Μὰ τόσο πᾶ νευρίασα, ποῦ εἶπα: «Θὰ τὸ βρῶ!
Τῶκανα ἔργον! Τέλειωσε! Θὰ βρῶ τὸν ἐργολάβο!»
Καὶ ρώτησα ἓνα φίλο μας, γέρο, ποῦ ὅλοι τὸν σέβονται:
«Πῆτε μου... πῶς παντρεύονται;»

Ὁ γέρος μόλις τᾶκουσε, ἄστραψ' ἀπὸ χαρά,
καὶ πῆγε καὶ μὲ ζήτησε σιὴν ὥρα ἀπ' τὸ μπαμπᾶ μου...
Προχθὲς μᾶς πάντρευσε ὁ μπαμπᾶς, γιὰτι ἔχει λείει παρᾶ!
«Ἄχ! εἶπα, θὰ συχάση πᾶ ἡ περιέργειά μου!»
Πῆγα μαζύ του, σπῆτί του... Μὰ οἱ γέροι ἀστειεύονται;
Ἄκόμα καρτερῶ, καλέ, νὰ πῆ... γιὰτι παντρεύονται!!

Ἡ ΑΓΓΗ ΣΟΥΣΑΡΑ.

ΣΤΟ ΝΕΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

— Ἐέρεις; τὸ πλαῖνὸ τὸ δωμάτιο τὸ κρατοῦν ἄνδρες. Νὰ
κωττάξουμε καλὰ μήπως ἔχει τρύπες στῆς πόρτες.
— Ἐλλίξω νᾶχη.

ΚΟΜΦΕΤΤΙ

Στὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν :

Δύο κυρίες.

- Νά ! ἐδῶ εἶναι τὸ διωμέρισμά μας.
- Δὲν εἶναι δυνατόν.
- Μὰ καλὰ, ἐδῶ δὲν εἶναι γιὰ τῆς *dames seules* ;
- Ναί, μὰ ἐμεῖς εἴμαστε δύο.

Προχθές, φίλε μου, παρέστην μάρτυς θαυμασίου θεάματος, εἶδα μίαν πάλην ἀγρίων θηρίων.

- Ποῦ, στὸν κινηματογράφο ;
- Ὅχι, βρὲ ἀδερφέ, στὸ σπίτι μου. Ἐβαζε ἡ πεθερά μου ἀβδέλλες ! . . .

— Ὅταν ἔλειπα στὴν ἐξοχή, ἔβγαινε ὁ κύριος ἔξω τὰ βράδυα ;

- Ὅχι, κυρία, ὁ κύριος ἔμενε κάθε βράδυ μαζί μου.

Στὸν κινηματογράφο :

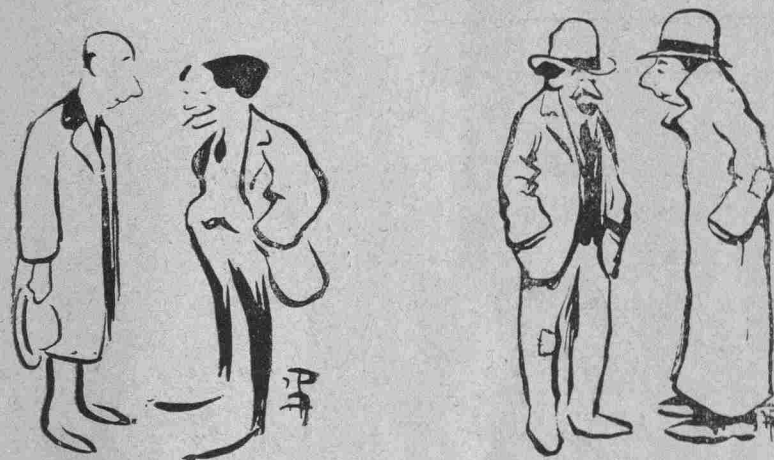
Μιά ταινία παριστάνει τὴν ἐξέλιξιν μιᾶς ταυρομαχίας.

- Γιατί, πατέρα, κουνεῖ ἔμπρὸς στὰ μάτια τοῦ ταύρου αὐτὸ τὸ πανί ;
- Γιὰ νὰ τοῦ ἐνσπείρη τὸν *πανικόν*, παιδί μου.

Λιλίκα (ἀρχάγια στὸ πιάνο). — Τί σαχλὸς ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ δάσκαλός μου ! Χθὲς μουλεγε πῶς τὸ πιάνο μου εἶναι *βουβό*.

Φωφώ. — Τί μὲ τοῦτο ; Ἐγὼ ἔχω ἓνα πιάνο ποῦ εἶναι Gaveau.

- Ἦρθα, καὶ μὲνε, νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ πῆς, ποῦ κάθεται ὁ γιατρός σου· ἡ πεθερά μου εἶναι πολὺ ἀσχημα.
- Τὸ καλὸ ποῦ εὐ θέλω νὰ πάρῃς ἄλλο γιατρό. Αὐτὸς ὁ ἀλιτήριος εἶναι ποῦ γλύττωσε καὶ τὴν δική μου τὴν πεθερά.

Μεταξὺ μποέμ.

- Θεέ μου, τί ἀθλιότης ! Ἄν εἶχα τοῦλάχιστον ἓνα ρεβόλβερ ! . . .
- Θὰ σκοινονόσουνα ;
- Ὅχι, ἀδερφέ, θὰ τῶβαζα ὄμνασι !

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΤΥΧΟΥ.Συλλογές.

Τὸ πονεμένο τὸ κορμί μου ἔλυωσε . . .
Τὸ μαγικὸ τὸ παραμῦθι τέλειωσε
Κ' ἐσβύστηκ' ἡ ἀγάπη σου. Ὠϊμένα ! . . .

Καὶ μαραμένος κάθουμαι στὴν ἄκρη μου.
Καὶ σκέπτομαι σφογγίζοντας τὸ δάκρυ μου.
Πῶς μ' ἄλλον τάχεις τώρα βολεμένα . . .

Ἡ ΠΙΠΑ.

ΔΙΟΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Γύρισα ὅλο τὸν κόσμο, ἀλλὰ — θὰ τὸ πιστέψετε; — ξέν
εἶδα περισσότερες ἀπὸ δύο ὡραίες γυναῖκες.

— Ἀλήθεια; Ποιὰ ἦταν ἡ ἄλλη;

Ἡ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΥ

*—

ΕΙΚΟΝ Α΄.

ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΧΟΝΗΣ

—

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον τοῦ φαγητοῦ.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ. — Σκοπεύω ν' αὐτοκτονήσω. Καθώς βλέπετε, πρὸ ὀλίγου ξεκρέμασα τὸν πολυέλαιο τῆς τραπεζαρίας μου καὶ στὸν μεγάλο γάντζο ἐπέρασα τ' ὀλέθριο σκοινί. Καὶ νά, τώρα βάζω μὲ ἀπόφασι τὸ λαιμό μου στὴ θηλειά. Μὲ μιὰ κλωτσιὰ ἀναποδογυρίζω τὴν καρέκλα, ἐπάνω στὴν ὁποῖαν στέκομαι καὶ . . . κρεμιόμαι.

Ἦ! πόσον γλυκὺς εἶναι ὁ θάνατος! Δὲν αἰσθάνομαι τίποτε. Μοῦ φαίνεται πῶς ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ, καὶ ὅμως, ὅπως βλέπετε, ἔχω μεταστῆ ἤδη ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον. . . Βλέπω καθαρὰ ὅλα τὰ ἐπιπλά μου, ὅλα τὰ προσφιλή μου ἀντικείμενα. Ἡ γάτα μου ροχαλίζει ἀκόμη ἡδονικά. Νὰ κ' ἡ ἀντικρυνὴ γειτόνισσα ποῦ τινάζει ἀπ' τὸ παράθυρο τὴν πονκαμίσα της.

Τὸν καιρὸ ποῦ ζοῦσα, εἶχα διαβάσει σ' ἓνα βιβλίον πνευματιστοῦ ὅτι τὰ πνεύματα τῶν αὐτοχείρων πλανῶνται ἐπὶ μακρὸν εἰς τοὺς τόπους, ὅπου ἔλαβον χώραν αἱ αὐτοκτονίαι. Γι' αὐτό, φαίνεται, κ' ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ βλέπω ἀκόμη τὸ δωμάτιον, μέσα στὸ ὁποῖον κρεμάστηκα. . . Νά, τώρα ἀνοίγει κ' ἡ πόρτα. . . Εἶναι ὁ ὑπηρετῆς μου ὁ Νικόλας. Ἦ! τὸν δυστυχῆ! τί φρίκη θὰ αἰσθανθῆ ὅταν μὲ ἰδῆ τόσοσ οἰκτρὰ ἀπηγχοτισμένον! . . .

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Τί κάνετε αὐτοῦ, κύριε, καταμεσοῆς τῆς τραπεζαρίας μὲ τὸ μεγάλο λάστιχο τοῦ κλύσματος στὸ λαιμό;

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ.—Τί άκούω ; Τό λάστιχο τοῦ κλύ-
ματος ; ὦ, Θεέ μου ! Κρεμάστηκα λοιπόν μ'ένα λάστιχο ;
Τί άφηρημένος ποῦ εἶμαι !

ΕΙΚΟΝ Β΄.

ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ.

*Η σκηνή παριστᾶ δωμάτιον τοῦ ὕπνου.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ.— Τῆς πρώτης μου πρὸς αὐτοκτο-
νίαν άποπέρας άποτυχούσης τελείως, ἔλλίξω σήμερον νά
ἦμαι εὐτυχεστέρος. Θα φτεύσω σφαῖραν περιστρόφου εἰς
τήν καρδίαν μου . . . διὰ νά εὕρω ἔπακριβῶς τὴν καρδιακὴν
χώραν. Ἐξεγύμνωσα, ὅπως βλέπετε, τὸ κορμί μου ἔπάνω
ἀπὸ τὴ μέση καὶ στέκομαι ἀντίκρου στὸ μεγάλο καθρέπτη
τῆς γαρδαρόμπας μου. Μὲ στιβαρὸ χέρι παίρνω τὸ περισ-
τροφοῦ σημαδεύω ἀροκτὴ ὥρα, καὶ μπάμ ! . . . τραβῶ μιά
σφαῖρα κατάκαρδα. (Πέφτει στὸ πάτωμα).

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ (Μπαίνοντας τρεχάτος). ὦ, Θεέ μου !
Τί τρέχει πάλι ;

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ.—Δὲν βλέπεις, δυστυχή ; Ἐφύτευ-
σα μία σφαῖραν περιστρόφου εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. (Σκασμένος στὰ γέλοια). — Στὴν καρ-
διά σας ; Χά ! χά ! χά ! . . . Κατάλαβα. Καλέ μου κύριε,
πρέπει νά ὑπερηφανεύεσθε γιὰ τὴν άφηρημάδα σας. Ἡ
σφαῖρα οὔτε καν σᾶς άγγιξε. Κάματε λάθος καὶ σπάσατε
τὸν καθρέπτη τῆς γαρδαρόμπας. Νά καὶ τὰ γυαλιὰ ποῦ εἶναι
χάμω στὸ πλάϊ σας.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ.— Στὸ διάβολο ! Ἄντι νά πυρο-
βολήσω στὴν καρδιά μου, ἔπυροβόλησα τὴν καρδιά τοῦ
ἰνδάλματός μου. Κρῖμα στὸν καθρέπτη ! Τί φοβερὰ άφη-
ρημένος ποῦ εἶμαι !

ΤΡΕΛΛΕΣ

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ὁ άδελφός σας παρουσιάζει σημεῖα
παραφροσύνης ;

— Ὅχι, γιατρέ μου, ὁ άδελφός μου εἶναι παντρεμένος ἀπὸ
καιρό.

ΕΙΚΟΝ Γ΄.
ΕΞ ΑΣΦΥΞΙΑΣ

*Η σκηνή στὸ ἴδιο δωμάτιο.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ.— Αὐτὴν τὴ φορὰ δὲν ὑπάρχει άμφι-
βολία. Θα κατορθώσω ὠρισμένως ν' άποθάνω. Βλέπετε αὐτὸ
τὸ μαγγάλι ; Τῶχω ἀνάψει μόνος μου γιὰ νά μὴν ὑποπτευθῆ
τίποτε ὁ ὑπηρέτης μου, ὁ Νικόλας. (Ξαπλόνεται ντυμένος
ἔπάνω στὸ κρεβάτι του). Ἄς ἀναμείνωμεν τώρα τὴν γλυ-
κεῖαν ἔπενέργειαν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος. (Ἄναμνει τὸν θά-
νατον. Τρίωρος νεκρικὴ σιγή).

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. (Μπαίνοντας σιὰς 11 μ. μ.).— Ἦρθε

Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΦΥΛΑΗ!

— 'Η συχαμένη! Διλίκα! Σουΰχει ένα μάτι, ένα πόδι! . . . 'Ελα, βρέ 'Αγαθόπουλε, πᾶμε ἀπόψε νά περάσουμε τὴν ὥρα μαζή της!
— 'Ενα μάτι, ένα πόδι; Σακάτιστα γυναίκα θά πᾶ νά διῶ;

ν' ἀνοίξω τὸ κρεββάτι σας. Μπᾶ! Διάβολε! . . . 'Ο κύριός μου ξιπλωμένος με τὰ ρούχα στὸ κρεββάτι του. Κι' ἓνα μαγγάλι ἀναμμένο. . . καλοκαῖρι καιρό! (κάνει τὸ σταυρό του). Τί πάει νά πῆ αὐτὸ πάλι . . .

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ. — Σὺ εἶσαι, ὦ τόσον ἐπιθυμητὸ θάνατε;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Διόλου εἶμαι ὁ ὑπηρετὴς σας, ὁ Νικόλαος.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ. — Κατάρρα! Δὲν θά κατορθώσω λοιπὸν ποτὲ ν' αὐτοκτονήσω; Καὶ τὸ μαγγάλι λοιπὸν δὲν ἔτελεσφόρησε;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Μὰ δὲ βλέπετε ποῦ εἶναι ὅλα τὰ παράθυρα ἀνοικτά;

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ. — 'Ωρισμένως εἶμαι ἀνίκανος ν' αὐτοκτονήσω. Καὶ εἶναι ἡ λύπη μου γι' αὐτὸ τόση, μεγάλη, ὥστε ἀσφαλῶς θά με φέρῃ στὸν 'Αδη.

Περιττὴ λοιπὸν ἡ αὐτοκτονία.

ΣΑΡΗΤΟΥΣΤΡΑΣ.

ΒΛΑΜΙΚΟ

Εἶδες, μωρέ, τί δούλα! . . . νά! μὰ τὴ Βαγγελίστρα, Μπορῶ γι' αὐτὴ νά γίνω παρτσάδες καὶ κομμάτια. Μὰ σουΰχει ἡ φακλάνα στὴ μέση μιὰ χωρίστρα, Σουΰχει καὶ κάτι φρύδια καὶ κάτι μαῦρα μάτια! 'Αμ' τί σοῦ λέει πάλι ἐκεῖνὸ της τὸ χέρι! . . .
'Ωχ! μπῆξέ μου, ρὲ Μῆτσο, μέσ' στὴν καρδιά μαχαῖρι.

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΗΝ

'Απ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔβγαλες τὸ πράοινο καπέλλο
Τὸ Σταυροδρόμι ἔχασε κογιούδικο μοντέλο
'Αν θέλῃς πάλι στῶν beautés τοὺς κύκλους νά χωρέσῃς
Εἶναι προπεύμενο, θαρρῶ, νά τὸ ξαναφορέσῃς
'Ο λόγος εἶναι τὸ ρεκὸρ τῆς ἔμορφιάς νά σπάσουμε
Κι' ἀδιάφορο σὲ σένανε ἂν κάμπια σ' ὀνομάσουμε.
Ο ΦΙΛΙΠΠΑΣ.

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ

Στὰ μπαλκονάτα στήθια σου
Ποῦ δὲ φοβοῦνται σπάσιμο
Λεβέντικα τὸ κόρδωσες
Τοῦ τάφου τὸ παράσημο.
Ο ΔΗΜΙΑΝΟΣ.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ποσάκι, μόλις είδα την ημέραν
ἐπόθησα τοῦ Σύμπαντος τὴν σφαῖραν
εἰς ἄμορφον σωρὸν νὰ μεταβάλλω
κι' ἐπάνω εἰς ἐρείπια νὰ ψάλλω.

Καὶ ἄλλοτε στοὺς τοίχους μου σὰν εἶδα
νὰ τρέχη σιχαμένη κατσαρίδα,
κι' ἐτόλμησα κι' ἐγὼ νὰ τὴ σκοτώσω,
ποσάκις δὲν τὴν ἔκλαυσα καὶ πόσο!

Γ. ΣΟΥΡΗΣ.

ΚΟΜΦΕΤΤΙ

Ἐνας θεατῆς, στὴν ὄπερα, δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ ψιθυ-
ρίζῃ σιγαλὰ τῆς ἄριες ποῦ τραγουδοῦν ἐπάνω στὴ σκηνή οἱ
ἠθοποιοί. Ὁ πλαϊνός του, παραφουρκισμένος, ἀρχίζει νὰ
βλαστημᾷ ἀνάμεσα στὰ δόντια του :

— Δὲ θὰ βουβαθῆς ἐπὶ τέλους παληοβλάκα! . . .

Ὁ ἄλλος, ξαφνιασμένος τὸν ἐρωτᾷ :

— Γιὰ ποιὸν μιλήσατε ἔτσι, κύριε, γιὰ μένα μήπως ;

— Γιὰ σᾶς ; ἄ μπᾶ ! μίλησα γι' αὐτὸν τὸν βλάκα τὸν
τενόρο, ποῦ δὲν μ' ἀφίνει τόση ὥρα νὰ σᾶς ἀκούσω ποῦ
τραγουδεῖτε !

Ἕλλην φοιτητῆς εἰς τὸ Παρίσι πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῆ
κάποιον φίλον του Γάλλον.

Κτυπᾷ τὴν πόρτα.

— Qui est là ? ἐρωτᾷ ὁ Γάλλος ἀπὸ μέσα.

Καὶ ὁ Ἕλλην φοιτητῆς Γαλλικώτατα :

— Je . . .

ΚΑΛΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

- Είδες ἐκεῖ λοῦσα ; Δὲν ξέρεῖ ποῦ νὰ πρωτοντυθῆ.
— Ναί, ἀλλὰ καὶ ποῦ νὰ πρωτογδυθῆ.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Όταν ο Θεός ἀπεφάσισε νὰ δημιουργήσῃ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἦσαν τὴν ὥραν ἐκείνην ἀπασχολημένοι, ἐφώνησε τὸν Διάβολον καὶ τοῦ λέγει:

— Νὰ βουτήξῃς στὸν πάτο τῆς θάλασσας καὶ νὰ φέρῃς μὰ χούφτα πηλὸ γιὰ νὰ τὸν μεταχειρισθῶ γιὰ προζύμι.

Ὁ Διάβολος, ποῦ δὲν τὸν διαφεύγει τίποτε, βουτῶντας στὸν πάτο τῆς θάλασσας λέγει μὲ τὸ νοῦ του: « Ὁ Θεὸς μὲ τὸν πηλὸ θὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπο—, νὰ μὴ εὐκαιρία ποῦ παρουσιάζεται σ' ἐμένα· θὰ κάμω κι' ἐγὼ κάτι. Θὰ πάρω μὰ φούχτα λάσπη ἀκόμη, κι' ἔτσι μὲ ἓνα κόπο θὰ σκαρώσω κι' ἐγὼ τὴν γυναῖκα »

Καὶ ἔκανε ὅπως τὸ σκέφθηκε.

Παρουσιάσθηκε σὲ λιγάκι στὸ Θεό, κρατῶντας τὸ ἀριστερό του χέρι κρυμμένο πίσω ἀπ' τὴ ράχι του.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Σαββαὼθ ποῦ τὰ πάντα ὑποπεύεται, τὸν ρωτᾷ:

— Τί ἔχεις ἀπὸ πίσω σου;

— Τίποτε, λέγει ὁ Διάβολος, κρατῶ τὴν οὐρά μου ποῦ λασπώθηκε, καὶ φοβοῦμαι μήπως λερώσω τὰ ἱερά Σου κράσπεδα.

— Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει τοῦ λέγει ὁ Θεός· ἄφησε τὴν οὐρά σου στὴν φυσικὴ τῆς στάση.

Τότε ὁ Διάβολος κάμνωντας νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ ἀφήσῃ τὴν οὐρά του, ἔχωσε βιαστικὰ τὴν χουφτιὰ τῆς λάσπης στὸ στόμα του.

Ἄλλὰ ὁ Παντοδύναμος ἀντελήφθηκε τὸ κίνημά του καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Ἐπῆρες τὴν λάσπη ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ σοῦ εἶπα;

Ὁ Διάβολος ἔκαμε ἓνα καταφατικὸ κίνημα τῆς κεφαλῆς, γιὰ τὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ μιλῆσῃ.

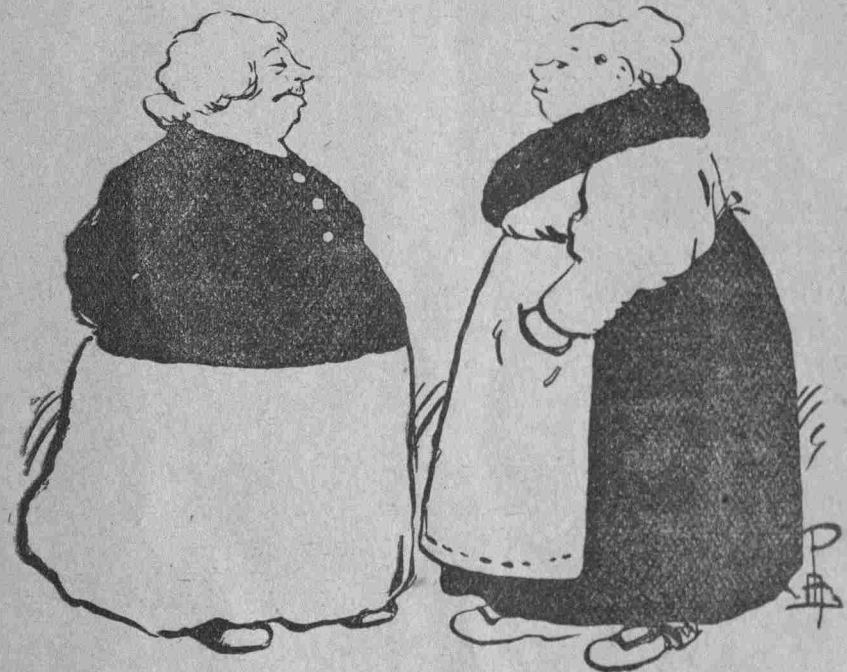
— Δὲν ἔχεις γλῶσσα νὰ μιλῆσῃς; τοῦ λέγει ὁ Θεός.

Τότε ὁ Διάβολος ἀναγκάσθηκε νὰ καταπιῇ τὴ λάσπη γιὰ νὰ μ'πορέσῃ ν' ἀπαντήσῃ τοῦλάχιστον μ' ἓνα ξερὸ « ναι ». Κι' ἐπειδὴ ἡ ὑπηρεσία του εἶχε τελειώσει, ὁ Ὑψιστος τοῦ ἔκαμε νεῦμα ν' ἀποσυρθῇ.

Ὁ Διάβολος τροβήχθηκε στὸ κελλί του.

Μετὰ λίγα λεπτὰ ἐνοιωσε κάτι σὰν κόψιμο νὰ τὸν ἐνοχλῇ στὸ στομάχι. Σηκώθηκε ἀπ' τὸ σκαμνί του, βγήκε ἔξω καὶ

ΜΑΝΝΟΥΛΑ ...

— Καλὲ κυρία Φανίτσα, τί τὴν ἀφίνεις τὴν κόρη σου νὰ γυρνᾷ νύχτα ὥρα ἐπ' τὸ μοδιστράδικο; δὲν φοβάσαι;

— Δὲ βαρύνεσαι, κυρία Περσεφόνη! Ἡ Κοτινίτσα μου εἶναι τόσο νόστιμο κορίτσι ποῦ πάντα βρίσκεται καὶ κανένας γιὰ νὰ τὴν φέρῃ στὸ σπῆτι.

διευθύνθηκε σ' ἓνα ἄλλο κελλί τοῦ ὁποίου τὴν πόρτα ἦταν γραμμένος ὁ ἀριθμὸς 100. Ἐκεῖ μέσα ἔμεινε ἕως πέντε λεπτὰ ὁ Διάβολος.

Κατόπι βγήκε, μὰ δὲν ἦτανε πειὰ μόνος· κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του ἓνα κομπὸ καὶ χαριτωμένο πλασματάκι.

Τὸ πῆγε στὸ κελλί του, τὸ ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ κρεβάτι του καὶ φουσκῶντας τὴν διοβολικὴ του πνοὴ μέσα στὸ μισανοιγμένο στοματάκι του:

— *Γυναῖκα*, σὲ βαπτίζω, εἶπε.

Κι' ἀπὸ τότε εἶναι ποῦ ὁ κόσμος ξεύρει ὅτι ἡ γυναῖκα βγήκε ἀπ' τὸν πάτο τῆς θάλασσας καὶ τοῦ. . . διαβόλου.

ΜΑΤΖΟΥΡΗΣ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

(ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ)

Αισιόδοξος. Ένας, πού ὅπου πεινά ψωμιά θωρεῖ, κι' ὅπου διψᾷ, πηγάδια.

Βιβλιοπώλης. Ξέρει ὅλα τὰ βιβλία ἀπ' ἔξω (μ' ἄλλα λόγια . . . ἀπ' τὸ ζώφυλλο).

Γάλα. Νοθευμένο νερό.

Γάμος. Κηδεῖα, ὅπου οἱ προσκεκλημένοι γελοῦν.

Δασκάλες. Γυναῖκες, τῶν ὁποίων ἡ προαγωγή ἐξαρτάται ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς χρησιμοποίησέως των ἀπὸ τοὺς ἐφόρους.

Δικηγόρος. Ἄνθρωπος, πού κυττάζει πῶς νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν παρᾶ σας, γιὰ νὰ τὸν φάῃ ὕστερα ὁ . . . ἴδιος.

Εἰκοσαέτις. Ἡ γυναῖκα, σὰν πατήσῃ τὰ σαράντα.

Ἔργασία. Λέγεται τοῦ ποδιοῦ, ὅταν ὁ προϊστάμενός σας σᾶς κάμῃ ἐμποδῶν. Λέγεται καθηστική, ὅταν ὁ ἐργαζόμενος κάθεται . . . σὰν κι' ἐφέτος.

Καρβουνᾶς. Ένας πού βγαίνει ἀπ' τὴ δουλειά του πάντοτε μαυροπρόσωπος.

Κιθάρα. Τὸ πειὸ εὐθραυστο ὄργανο. Ὅσο διαρκεῖ ἡ πατινάδα, σοῦ σποῦν ἡ κόρδες. Σὰν τελειώσῃ ἡ πατινάδα, σοῦ τὴ σποῦν στὸ κεφάλι τὰ πεθερικά.

Κλέπτης. Ένας πού παίρνει κάτι καὶ ὕστερα . . . τοῦ δίνει.

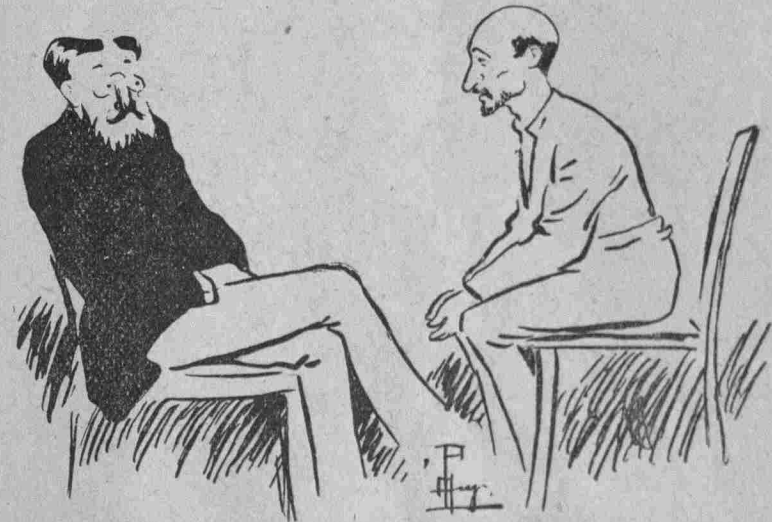
Κολοκύθια. Συνηθέστατον ἐπιφώνημα.

Λωποδύτης. Τρομερὰ ἀφηρημένος ἄνθρωπος· σοῦ γυρεύει στὸ δρόμο ἓνα σπύρτο, καὶ σοῦ παίρνει τὸ πορτοφόλι.

Μαργαρίτα. Ἄνθος, πού, ὅταν βγαίνει στὴν κουζίνα, ἀλλάζει ὄνομα καὶ λέγεται Μαργαρώ.

Μενεξέδες. Λουλούδια, πού ἀνθίζουν στοὺς κήπους καὶ στὴς . . . μύτες τῶν ἀλκοολικῶν.

ΠΟΛΥ ΣΟΣΤΟ

— Πονῶ, γιατρέ, ὅταν βήχω.
— Τότε τί βήχεις, εὐλογημένε;

Μυλωνᾶς. Ένας πού βγαίνει ἀπ' τὴ δουλειά του πάντοτε ἀσπροπρόσωπος.

Ξεξυμνῶ. Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ντύνει ἡ μόδα τῆς γυναῖκες.

Ξυλέμπορος. Έκεῖνος πού ζῆ μὲ τὸ . . . ζύλο.

Ὄδοντοῖατρος. Ἄμα δὲ βγάξῃ δόντι δὲν ἔχει μὲ τί νὰ ζύσῃ τὸ δόντι του.

Σεληνόφως. Τὸ μόνο φῶς πού δὲν στενοχωρεῖ τοὺς ἐρωτευμένους.

Ταμίας. Σήμερα κι' αὔριο ἐδῶ, ἴσως καὶ τὸ Σαββάτο, τὴν Κυριακὴ σ' ἀφίνω γειὰ μὴλό μου μυρωδάτο.

Τρελλός. Ὁποῖος δὲν σκέπτεται σὰν ἐμᾶς.

Φίλι. Τὸ ὀρεκτικὸν τῆς ἡδονῆς.

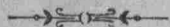
Φρενολόγος. Λωλὸς πού πιστεύει πῶς θὰ βάλῃ γνώση σὲ λωλοῦς.

Χήρα. Μηχανή, ἡ ὁποία συνήθως ἀπασχολεῖ πολλοὺς χειριστάς.

Ψεῦδος. Κάθε λέξις πού βγαίνει ἀπὸ γυναικεῖο στόμα.

Ο ΕΡΜΗΝΕΥΤΗΣ.

Η ΚΑΜΠΙΝΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Ἔνας Κύριος (πρὸς τὸν τηλεφωνητὴν ὑπάλληλον).—
Δώστέ μου παρακαλῶ τὸν ἀριθμὸ 5682.

*Ὁ ὑπάλληλος (ῥσιεῖρ' ὀπὸ λίγες στιγμές).—*Περάστε, Κύριε, ἡ συγκοινωνία εἶναι ἀνοικτή, μπορεῖτε νὰ μιλήσετε.

*Ὁ Κύριος.—*Μιά στιγμή, παρακαλῶ δὲν πρόκειται γιὰ μένα (Τι ἔχει πρὸς τὴν πόρτα τοῦ τηλεφωνείου). Ἔλα, κουμπάρε, ἔμπα μέσα καὶ ξεμπέρδευε γρήγορα! (Καὶ μὲ τὸ χέρι του σπρώχνει μέσα στὸ καμαράκι τοῦ τηλεφωνείου ἓνα ἐπαρχιώτη ὡς ἐκτὶ ἀπάνω, κόκκινο, καταἰδρωμένο καὶ κοιλαρᾶ).

*Ὁ ἐπαρχιώτης.—*Οὐφφ! Πάω νὰ σκάσω!

*Ὁ Κύριος.—*Κύτταξε, μὴ μουχλιάζης ἐδῶ μέσα. Μὴ μὲ κάνης νὰ σὲ περιμένω δέκα ὥρες. Σὲ πέντε λεπτὰ ἔλα νὰ μ' εὔρης στὸ διπλανὸ καφενεῖο.

*Ὁ ἐπαρχιώτης.—*Ἐννοια σου, κουμπάρε, δὲν ἀργῶ.
Ἐξέρχεται ὁ Κύριος.

*Ὁ ἐπαρχιώτης (ξαναπαρουσιαζόμενος μετὰ μερικά λεπτά. Πρὸς τὸν ὑπάλληλον).—*Τί σοῦ χρεωστῶ, παλληκάρι;

*Ὁ ὑπάλληλος.—*Τέσσερα γρόσια.

*Ὁ ἐπαρχιώτης.—*Πῶς; Τέσσερα γρόσια; Μωρὲ χαράστο! Μὴ λάχη καὶ μὲ βλέπεις μὲ τὸ σαλβάρι καὶ θαρρεῖς πᾶς δὲν ξέρω τί θὰ πη Πόλη; Ποῦ εἶμαστε καὶ θὰ δώσουμε τέσσερα γρόσια;

*Ὁ ὑπάλληλος.—*Τέσσερα σοῦ λέω. Κατέβαινε. Νὰ καὶ τὸ τιμολόγιο, δὲ διαβάξεις; 2 γρόσια γιὰ κάθε τρία λεπτὰ τῆς ὥρας εἴτε κλάσμα τῶν τριῶν λεπτῶν. Ἐσὸ μίλησες 4 λεπτά. Λοιπὸν χρεωστᾶς τέσσερα γρόσια.

*Ὁ ἐπαρχιώτης.—*Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ μοῦ ψάλλεις, βρὲ

ΠΑΡΗΓΟΡΙΕΣ

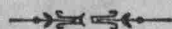

— Μὴ στενοχωριέσαι, Ἄννα μου' εἶσαι εἴμαστε εἰς ἡ γυναῖκες. Ὅταν εἶμιθα εἰς ἐνδιαφέρουσας, οἱ σύζυγοί μας μᾶς εὐρίσκουν πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφερούσας.

κορόϊδο; Ποιὸς μίλησε; Τρελλὸς εἶμαι καὶ θὰ μιλῶ μονάχος μου; (Ὁ ὑπάλληλος νοιώθει τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του). Κ' ἔπειτα, βρὲ ἀδερφέ, ἀφοῦ ἔχετε τὴν ἀναίδεια νὰ γδύνεται τὸν κόσμον, δὲ βάζετε καὶ λίγο χαρτί ποῦ χρειάζεται σὲ τέτοια μέρη!

Ἡ οἰκτρά πραγματικότης ὀλόγυμνη ἀποκαλύπτεται τότε σιὰ μάτια τοῦ ὑπαλλήλου τῶν τηλεφώνων, ὁ ὁποῖος σὸν τρελλὸς ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς καμπίνας γιὰ ν' ἀερισοθῇ καὶ φωνάζει τὸν ὑπηρέτη νὰ φέρῃ μιὰ... σκουῖπα κι' ἓνα φαράσι.

Θ' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΩ

— Λοιπόν, Μιμή μου, θά μου πάρης τὸ δακτυλίδι ἐκεῖνο ποῦ εἶδαμε προχθὲς στὴ βιτρίνα ;

— Ἄ ! ὄχι ! ὄχι ! Ἔνα δακτυλίδι σαράντα λιρῶν ! Τί λὲς καλέ ! Ἄ ; νὰ σοῦ πῶ, τὸ παράκανες ! Προχθὲς ἀκόμη σοῦ ἔδωσα εἴκοσι λίρες, γιὰ τὰ μικρά σου ἔξοδα ... Πάρτο ἀπόφαση, ἀγάπη μου, δὲν σοῦ δίνω πειὰ οὔτε λεπτό, ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

— Θέλεις λοιπὸν ἡ κυρία Πράμμα νὰ φορῆ δακτυλίδια καὶ ἡ γυναῖκά σου νὰ μὴ φορῆ ; ...

— Καλὰ θὰ κάμη ἡ γυναῖκά μου νὰ μὴ φορῆ.

— Ὡστε δὲν ἔχεις καρδιά !... Κακέ ! Ἄσπλαγγνε !... Τώρα δὰ θὰ εἶναι, ποῦ αὐτὴ ἡ νεροφεῖδα, ἡ Πράμμα, θὰ πάρη καὶ θὰ δώση ! Θὰ πη : « Καλὲ εἶδατε τὴν γυναῖκα τοῦ κ. Μιμή ; ... Οὐτ' ἓνα διαμαντικὸ τῆς προκοπῆς δὲν ἔχει ! » Ἄ ! εἶμαι γιὰ νὰ σκάσω ! ... Λοιπὸν ἔλα, Μιμή μου ! ἔλα, ἀνδρούλη μου ! ... ἀγόρασέ μου τὸ αὐτὸ τὸ δακτυλίδι ! ...

— Σοῦ εἶπα, εἶναι ἀδύνατον !

— Λοιπὸν κ' ἐγὼ θὰ ... σκοτωθῶ !

— Χά ! χά ! χά ! Εἶσαι πολὺ ἀστεία !

— Ἄθλιε ! ἄκαρδε ! κακοῦργε ! Ναί, θὰ σκοτωθῶ ! Θὰ τινάζω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα !

— Ὅχι, Νίνα, μὴν τὸ κάμης αὐτό, γιατί μπορεί νὰ μὴν ἐπιτύχη ἡ σφαῖρα.

— Ἔχεις δίκηο ! Θὰ δηλητηριασθῶ ! Θὰ πάρω φαρμάκι ! ... Ἄκριβῶς, ἔχω λαούδανο.

— Οὐτ' αὐτὸ δὲν ἐπιτυγχάνει πολὺ.

— Θὰ κρεμαστῶ !

— Οὐμ ! Τί ἄσχημη, ποῦ θὰ εἶσαι μὲ βγαλμένη γλώσσα ! ...

ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

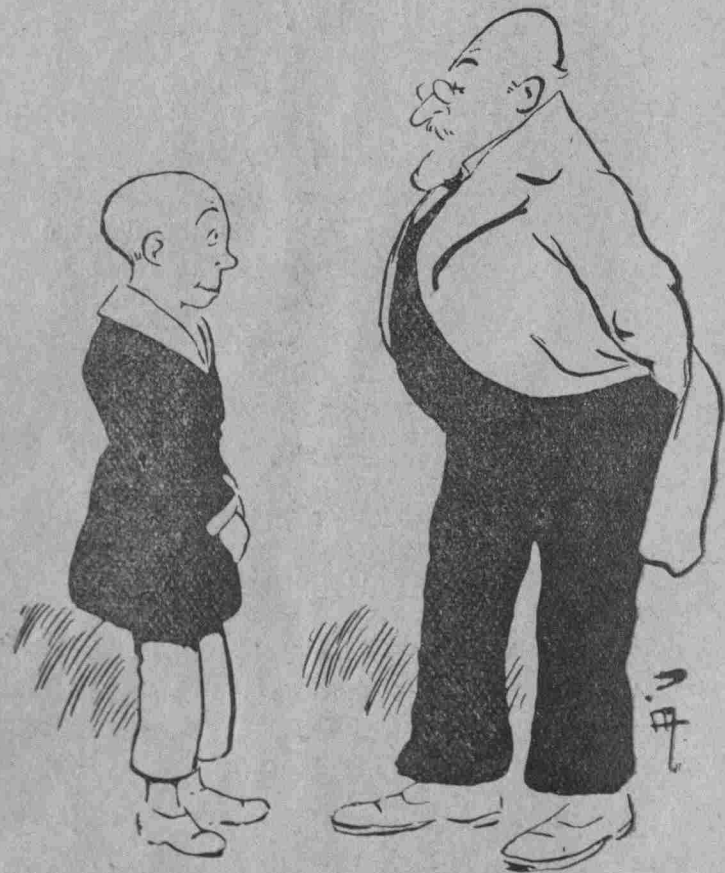
- Ἐγὼ μὲ μιὰ γροθιά σκοτόνω ἓνα βῆδι.
- Κι' ἐγὼ μ' ἓνα χέρι στοματῶ τὸ τραῖνο.
- Τί διάβολο, Σαρψὼν εἶσαι ;
- Ὅχι, εἶμαι μηχανικὸς τοῦ σιδηροδρόμου !

— Τότε θὰ κλεισθῶ στὸ δωμάτιό μου καὶ θ' ἀνάψω ἓνα μαγκάλι κάρβουνα ! ... Χί ! ... Χί ! ... Χί ! ... Θεέ μου ! τί δυστυχισμένη ποῦ εἶμαι ! Ὁ ἄνδρας μου δὲν μ' ἀγαπᾷ ! ... Μιμή, δός μου πέντε λίρες γιὰ ν' ἀγοράσω κάρβουνα ! ...

Ο ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ.

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

— Διατί, Γεώργιε, οί παράνομοι ἔδωσαν εἰς τόν Ἰη τοῦν νά πῆ ξείδι;

— Διότι, ὡς φαίνεται, ἦτο πολύ θυμωμένος κατ' ἐμείνην τήν συγγήν.

ΔΙΠΛΟ ΚΑΖΟ

ΝΤΙΝΟΣ, τμηματάρχης Τραπεζῆς.

ΒΑΣΩ, ἡ τακτική του.

ΦΙΛΗΝΑ, καινούργιος ἔρως του.

Ἡ γκαρσονιέρα τοῦ Ντίνου. Ὁ Ντίνος περιμένει ἀνυπόμονα τήν ἔμορφη Φιλήνα, γυναῖκα τοῦ Πέτρου Τόη, καπνεμπόρου, ἡ ὅποια, ὅσοις ἀπό ἓνα μακροχρόνιο κι' ἐπίμονο φλέρι συγκατένευσε ἐπὶ τέλους νά τοῦ χαρίσῃ ἓνα μικρὸ ραντεβοῦ στό σπῆτί του. Ὁ Ντίνος ἀπ' τή στενοχώρια του ποῦ ἡ Φιλήνα δὲ φαίνεται καπνίζει ἀδιάκοστα καὶ σουλατσέρεται.

ΝΤΙΝΟΣ.—Τὴν ἄθλια! μοῦ ὑποσχέθηκε πῶς θὰ ἐρχότανε στῆς τρεῖς καὶ πάει πέντε... Γιατί ν' ἀργήσῃ;... (Ἀκούει βήματα στῆ σκάλα)... Κάποιος ἀνεβαίνει... (Βάζει αὐτί)... Φρου-φροῦ μοῦ φαίνεται... Ναί, φρου-φροῦ εἶναι!... (Κλείνει τὰ μάτια του. Σὺν νὰ βλέπῃ γλυκὸ ὄνειρο) Φίλα μου, τρελλή μου Φίλα!... ἔρχετ' ἐπὶ τέλους!... (Ἀνατριχίλες τοῦ Ντίνου. Μιά ἀτονία τοῦ περνάει τὸ κορμί. Κτυπᾷ ἡ καρδιά του.—Κτυπᾷ ἡ πόρτα. Ὁ Ντίνος τρέχει στό σκοτεινὸ σαλάκι κι' ἀνοίγει.)

ΝΤΙΝΟΣ (Σὲ μιὰ μαγεία).—ᾠ! Εἶχα παύσει πειὰ νὰ ἐλπίζω...

ΒΑΣΩ.—Μπα! πῶς αὐτό;... ἐσὺ μὲ περίμενες τὴν Κυριακή... Τέλος!... (Γελαστή.) Ξεύρεις πῶς ἔγεινε κι' ἦρθα; Νά: εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: Σήμερα εἶναι Παρασκευὴ τ' ἀγόρι μου δὲν κατεβαίνει θάνατι λοιπὸν μόνο καὶ θὰ στενοχωριέται ὡς πάω νὰ τοῦ κάνω μιὰ μικρὴ surprise καὶ λίγη συντροφιὰ.

ΠΑΝΤΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

— Τί νά σοῦ ποῦ, γυναίκα, δὲν μοῦ καλοφαίνεται πολὺ ὁ ἄρραβωνιαστικὸς τῆς ἀδελφῆς σου.

— Καλέ, δὲ βαρύνεσαι! Τέτοιο ἔξυπνο παιδί, σπέρτο μονάχο!

— Μά γιαυτὸ ἀκριβῶς φοβοῦμαι νὰ μὴν τὴν κάψῃ.

ΝΤΙΝΟΣ (Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα του).— Διάβολε, ἢ Βάσω! . . .

ΒΑΣΩ.— ΓΙΑΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ἔτσι;

ΝΤΙΝΟΣ.— Τίποτε! . . . ἢ συγκίνηση ποῦ σὲ εἶδα . . . ἢ χαρά, τὸ ἀνέλπιστο βλέπεις . . .

ΒΑΣΩ.— Ἐτσι λοιπόν, αἶ; Χάρηκες; εἶσ' εὐτυχής;

ΝΤΙΝΟΣ (Ξερά).— Ναί . . . εὐτυχής εἶμαι, πολὺ εὐτυχής . . .

ΒΑΣΩ (Χαδιάρικα, σὰν παιδί).— Μπράβοοο! Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν πολὺ; . . . Κύτταξε, Ντιντῆ μου, δὲν εἶμαι ὁμορφη σήμερα; Κύτταξ' τὴ Βασούλα σου τὴ ζαχαρένια!

ΝΤΙΝΟΣ (Ἀκόμη ποιὸ ξερά).— Ναί, σὲ κυττάζω . . . (Ξεχνῶντας πῶς πρέπει νὰ ὑποκρίνεται. Μὲ θυμό.) Μά, ποῦ νά παρ' ὁ διάλογος; τί σοῦ κατέβηκε νὰ μουρῆς σήμερα!

ΒΑΣΩ (Μ' ἐκπληξη).— Γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι; Καὶ τί ἄγρια ποῦ φωνάζεις! . . . Κακέ! Θαρρεῖς πῶς σοῦ βγάλανε τὰ μάτια. (Προχωροῦν καὶ οἱ δύο ἀσυναίσθητα στὸ δωμάτιο. Μπαίνονν μέσα.— Ἀτμοσφαῖρα μυρωμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τριανταφύλλων ποῦ εἶναι σιὰ βάζα. Ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζακι ἓνα κομψὸ Ἰαπωνέζικο σερβίτιο τοῦ τσαγιοῦ μὲ βουτήματα τῆς Lebon. Ἡ Βάσω τὰ βλέπει ὅλα μεμᾶς.) Μπᾶ! μεγάλα πράματα. (Μιὰ σκέψη. Μυρίζεται πῶς κἄνι τρέχει.) Μμμ . . . κατάλαβα περιμένεις βίζιτες αἶ; Γιαυτὸ δὲ σοῦ καλοφάνηκε ὁ ἐρχομός μου;

ΝΤΙΝΟΣ.— Δὲν περιμένω κανένα . . . σὲ βεβαιῶ, Βάσω.

ΒΑΣΩ (Κρούβοντας ἐπίτηδες τὴ δυσαρέσκεια μέσα της. Μὲ προσποίηση).— Καλά, ἀφοῦ μοῦ τὸ λὲς σὲ πιστεύω. Καὶ ὡς ἀπόδειξιν νά! (Βγάζει τὸ καπέλλο της).

ΝΤΙΝΟΣ (Σὰν νὰ τοῦρθε καινούργιο ξαφνικό).— Γιατί βγάζεις καλὲ τὸ καπέλλο σου;

ΒΑΣΩ.— Για νὰ καθήσω μαζί σου; δὲ μοῦπες πῶς δὲν περιμένεις κανένα;

ΝΤΙΝΟΣ.— Ναί, βρὲ κορίτσι μου, μὰ ἔχω νὰ βγῶ ἔξω.

ΒΑΣΩ.— Τότε καλὰ, βγαίνα κι' ἐγὼ μαζί σου.

ΝΤΙΝΟΣ (Στὸν τελευταῖο βαθμὸ τῆς ἀμηχανίας).— Δηλαδή ὄχι . . . ἢ μᾶλλον ναί . . . Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, Βάσω, νὰ τί συμβαίνει; πρόκειται ναρθῆ ἓνας φίλος μου νὰ μὲ ζητήσῃ . . . λοιπὸν καταλαβαίνεις . . . δὲν τεριάζει νὰ σὲ ἰδῆ ἔδῶ στὴν κάμαρά μου.

ΒΑΣΩ.— Καὶ γιατί; Τόσο σπουδαῖος εἶν' αὐτὸς ὁ φίλος σου ποῦ δὲν ἀξίζω νὰ μὲ παρουσιάσῃς;

ΝΤΙΝΟΣ (Ὡς τὸ λαιμό. Μ' ἀπόφαση νὰ ξεμπερδέψῃ πειά). Ἄκουσε, Βάσω. Δὲν κάνεις καλὰ ποῦ ἐπιμένεις. Ἄν δὲν ξαναφορέσῃς τὸ καπέλλο σου στὸ λεπτό, μὰ τὸ Θεό, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί μπορῶ νὰ κάνω . . .

ΒΑΣΩ (Μὲ περιφρόνηση).— Καὶ σὰν τί φαντάζεσαι πῶς μπορεῖς νὰ κάνῃς;

ΝΤΙΝΟΣ (Προχωρώντας ένα βήμα σ'αν ... ἕλλην ἠθοποιός.)
—Σὲ πετῶ στὸ δρόμο ἀπ' τὸ παράθυρο!

ΒΑΣΩ ('Ατάραχη).—Ἔτσι αἱ; καὶ τὸ νομίζεις εὐκολο αὐτό! . . . Κακομοίρη μου! . . . Τί εὐνόητη ποῦ εἶν' ἡ λύσσα σου! Ὁ φίλος σου, αἱ! . . . ὁ θηλυκός! Γιαντὸ δὲ συμφέρει ν' ἀνταμωθῇ μαζή μου . . . Τώρα πειὰ βεβαιώθηκα. Πάει πειὰ! Δὲν εἶσαι τίποτε γιὰ μένα. Μόνο τόσο σοῦ λέγω, πῶς εἶσαι (ξεσπώνοντας ἔξαφνα μὲ νευρικές χειρονομίες) ἕνας ἄτιμος, ἕνας πρόστυχος ἕνας κ . . . ἄς!

ΝΤΙΝΟΣ.—Τί; κ . . . ἄς;

ΒΑΣΩ (Χύνοντας ὅλη τὴν κακία της. Μὲ τὰ χέρια στοὺς γόφους).—Ναί, βλάκα! Ρῶτα καὶ τοὺς φίλους σου ἂν θέλῃς τὸν Πέππο, τὸν Ἀλκῆ, τὸν Πῶλ, τὸν Ἀρίστο· ἀκόμη κι' αὐτὸν ποῦ μοῦ σύστησες προχθὲς στὸ Μπάρ, τὸν Ἰταλό. Κι' ἄλλους ἂν θέλῃς!

ΝΤΙΝΟΣ (Χυμῶντας κατεπάνω της μανιώδης).—Φτάνει πειὰ. Πρόστυχη! (Τὴ βγάζει ἔξω μὲ σπρωξιές. Ἐκείνη μόλις προφθαίνει νὰ πάρῃ τὸ καπέλλο της). Γκρεμίσουν! (Ἡ πόρτα κλείνει μὲ πάταγο. Ἡ Βάσω ἀπ' ἔξω κάνει μεγάλο κακό Δέρνει τὴν πόρτα μὲ γροθιές καὶ μὲ κλωτσιές. Βρίζει μὲ λόγια τοῦ καπελειοῦ Βλαστημάει. —Αὐτὸ ἔξακολουθεῖ ὡς πέντε λεπτά. Κατόπι τίποτε).

ΝΤΙΝΟΣ ('Ανασαίνοντας).—Δόξα τῷ Θεῷ. Ἐφυγε. Δὲν ἀκούεται πειὰ. (Σκέπτεται μιὰ στιγμή) . . . Ἄν τὰ φέρῃ ὁ διάολος καὶ συναντήσῃ τὴν ἄλλη στῆς σκάλες; ὦ! Θεέ μου! μὴ μοῦ κάνῃς αὐτὸ τὸ κακό! (Κτυπᾷ ἡ πόρτα. Ὁ Ντίνος πετιέται ἀπ' τὸν τόπο του). ὦ! ποῦ νὰ . . . Ἐδῶ εἶν' ἀκόμα ἡ πατσαβούρα. (Τραβῶντας μιὰ γροθιά στὴν κλεισμένη πόρτα). Βρὲ ὄχεντρα! Ἄτιμη! Θὰ πᾶς στὰ κομμάτια ἢ θὰ σοῦ τσακίσω τὰ πλευρά! (Δύο δυνατοὶ κτύπο στὴν πόρτα). Κτύπα σκύλα λυσιασμένη, κτύπα! Μὰ καλλίτερα νὰ σ' ἀνοίξω τὸ κεφάλι παρὰ τὴν πόρτα. (Δαιμονισμένοι κτύποι τοῦ κουδουνισοῦ. Ὁ Ντίνος ἔξω φρενῶν ἀνοίγει καὶ χύνεται ἔξω. Τυφλωμένος ἀπ' τὸ πάθος δὲ βλέπει

τίποτε). Πόρνης γέννημα! Τί θέλεις στὸ σπῆτί μου! Θὰ σὲ γκρεμίσω, δοῦλα τοῦ κορμιοῦ, κατ' ἀπ' τῆς σκάλες!

ΦΙΛΗΝΑ.—Τιποτένεις! Πρόστυχε! . . . Ἔτσι λοιπὸν ὑποδέχεσαι μιὰ γυναῖκα ποῦ σοῦ φέρνει μόνη τὴν ἀγάπη της στὴν πόρτα σου! Νά. ταπεινὲ ἄνθρωπε! (Τοῦ τραβᾷ ἕνα χαστοῦκι). Καὶ νὰ μὴν τολμήσῃς πειὰ νὰ μὲ ξαναδῆς στὸ πρόσωπο!

Ἡ Φιλήνα κατεβαίνει μὲ μεγαλοπρέπεια τὴ σκάλα.

Ὁ Ντίνος . . . καταρρέει.

MIMΗΣ.

Ο ΞΕΠΕΣΜΕΝΟΣ ΛΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΣ

— Καὶ ὁμως ποιὸς μπορεῖ νὰ ἦ πῶς δὲν εἶμαι à quatre épingles;

ΕΝ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ ΓΗΡΑΣΔΣ

Λαπάς, κιγμάς λυωμένος, βήχας, δυσκοιλιότης
 και δυσουρία κι' άλλες συνέπειες τῆς . . . νειότης,
 σερσέμιασμα, φαγοῦρες, πρήξιμο, κουφουριά,
 ἔρωσ με ματογυάλια, Δεκέμβρης με βοριά!
 Ἐνικανότης, μπλάστρι, ζαντό, βεντουῦζες, ὄστιες,
 κουφάρι, πανδοχεῖο, γιά ὅλες τῆς ἀρρώστειες.
 Τίποτα νὰ μὴ βρίσκης καλὸ καὶ βολετό,
 πότε νὰ σὲ φασκιώνουν στὸ στρώμα ζαπλωτό,
 πότε νὰ σὲ σηκώνουν πότε νὰ σὲ ντατεύουν,
 πότε νὰ σὲ ταΐζουν, πότε νὰ σὲ παντρεύουν.
 Νὰ λέν τὸ γυιό σου Γιάννη καὶ νὰ τὸν λές Θανάση,
 καὶ μ' ὄλ' αὐτά, δουλίτσα μπροστά σου σὰν περάση,
 ἐκεῖ ποῦ «Σωτηριὰν Ἀμαρτωλῶν» διαβάζεις,
 νὰ σκύβης καὶ λαιμάργως . . . τῆς γάμπες νὰ κυττάζης.
 Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ.

ΤΡΥΓΟΣ

Πάει ὁ παπᾶς στ' ἀμπέλι
 μαζή κι' ἡ παπαδιά του
 πάω κι' ἐγὼ κοντά του
 καὶ γίνομαι κοπέλι.

σιν

Τρυγᾶ ὁ παπᾶς σταφύλια
 κι' ὁ πονηρὸς ἐγὼ
 τῆς παπαδιάς τὰ χεῖλια
 σὰν ρῶγες τὰ τρυγῶ.

ΑΝΑΠΟΪΔΙΑ

—: Νὰ πάρ' ὁ διάολος! Δὲ μοῦμεινε δεκάρα στὴν τσέπη. Ἀπόγε
 εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μείνω μετ' ἡ γυναῖκά μου!

Ο ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑΣ

Ὁ Μπιμπῆς εἶχε τὴ μανία νὰ βάζῃ στοιχήματα. Κάθε πέντε λεπτά κι' ἓνα στοιχίημα. Καὶ πάντα κέρδιζε, καὶ πάντα ἔπινε καφέδες μὲ ξένο παρᾶ.

Ἐνας φίλος του, ὁ Νίκος, ποῦ τὴν εἶχε πάθῃ πολλές φορές, τόσο τὸ εἶχε καῦμὸ μέσα του, ὥστε ὠρκίσθηκε νὰ τὸν κερδίσει τοῦλάχιστον μιὰ φορά, βάζοντας ὅλα τὰ δυνατά του. Ἄλλὰ τί στοιχίημα θὰ τοῦ πρότεινε γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ χάσῃ ;

Ἔσπασε τὸ κεφάλι του πολλές μέρες. Στὸ τέλος ἤρθε.

Ἔτρεξε ἀμέσως στὸ καφενεῖο ποῦ σύχναζε ὁ Μπιμπῆς :

— Γιά σου, Μπιμπῆ !

— Καλῶς τὸ Νίκο . . . Νίκο, βάζεις ἓνα στοιχίημα ;

— Ἄφησέ με στὸ Θεό σου ! δὲν ἔχω κέφι γιὰ στοιχήματα.

— Ὅχι ποῦ δὲν ἔχεις κέφι, παρὰ δὲ ἔ'ε βαστάει.

— Δὲ μὲ βαστάει ; καλὰ λοιπόν ! Θεὸς νὰ σοῦ προτείνω μιὰ φορά κι' ἐγὼ ἓνα στοιχίημα ;

— Λέγε νὰ δοῦμε !

— Λοιπόν : στοιχηματίζω μαζή σου σὲ μιὰ λίρα πῶς δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ μισὴ ὥρα χωρὶς νὰ στοιχηματίσῃς.

— **Στοιχηματίζω !** ἀπάντησε μὲ ὀρμὴ ὁ Μπιμπῆς.

— Ἔχασες ! τοῦ φώναξε ὁ Νίκος, φέρ' τὴ λίρα !

Καὶ εἶχε δίκαιο· οὔτε λεπτὸ δὲν εἶχε περάσει καὶ ὁ Μπιμπῆς ἔστοιχημάτιζε.

Η ΠΠΠ.

ΤΡΩΓΟΝΤΑΣ . . . ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

— Καλὸς ἄνθρωπος, μὰ τὸ Θεό, ὁ μακαρίτης ὁ μπάρμπα. Ἄς τραβήξουμε καὶ μιὰ καὶ στὴν ὑγεία του !

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

«Μεσήλιξ κύριος ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον μετὰ δεσποινίδος, ἢ ὁποῖα νὰ συνενώνῃ τὰ ἐξῆς προσόντα : Ἄθωα, Βαθύνους, Γλυκεῖα, Διασκεδαστικὴ, Εὐφυής, Ζωηρά, Ἠθικὴ, Θελκτικὴ, Ἰκανὴ, Καλλιτέχνις, Λογικὴ, Μουσοτρεφὴς, Νεωτάτη, Ξανθὴ, Ὀλιγαρκὴς, Πλουσία, Ροδοπάρειος, Συνειή, Τιμία, Ὑγιὴς, Φιλόκαλος, Χρηστή, Ψυχαγωγός, Ὠραία!».

Φαίνεται, πῶς τὰ μυαλὰ τοῦ ὑποψηφίου γαμβροῦ δὲν ἐπήγαιναν κ' ἐκεῖνα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν.

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

— Ρε 'Αντριάνα, άλλες φορές μ' ἀγκάλιαζες και σύ. Σήμερα τί διάολο έπαθες κι' είσαι κρύα σαν τὸ... σίδερο;

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΔΑΣΚΑΛΟΥ

'Ακούσθη κι' ένας δάσκαλος ἀφηρημένος, πὸν σὲ κορίτσια δίδασκε **τ' ἀφηρημένα**. στήν τάξι νὰ μαλώνη ἀγανακτημένος μιὰ μαθητρίτσα, πὸν κοιμούνταν' ὀλοένα.

Και δίχως νὰ ζυγιάση τῆς ἐπιτιμήσεις, φώναζε: «Δεσποινίς! Στὸ λέω, νὰ τὸ θυμᾶσαι! μ' άλλους δασκάλους κάνε ὅ,τι θελήσης, μαζύ μου, δὲν σοῦ ἐπιτρέπω... νὰ κοιμᾶσαι».

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Μιὰ μέρα ὁ κ. 'Ασταβούλης μπῆκε κατὰ λάθος σ' ἓνα βαγόνι, προωρισμένο γιὰ τοὺς « Μὴ Καπνίζοντας ». Ἐβγαλε τὴν ταμπακέρα του κ' ἐτοιμάζονταν νὰ στρίψῃ κεφλίδικα ἓνα τσιγαράκι, ὅταν μιὰ κυρία πὸν καθότανε τανε ἀπέναντί του, πρὸς τὸ βάθος, τοῦ λέγει μὲ θυμό:

— Δὲν ζεύρετε, κύριε, πῶς ἐδῶ μέσα δὲν καπνίζουν;

— Μά, κυρία μου, ἐγὼ δὲν ἄρχισα ἀκόμη νὰ καπνίζω...

— Δὲν ἀρχίσατε, σκοπεύατε ὅμως ν' ἀχίσετε. Ἐννοια σας, και ζεύρω κ' ἐγὼ πῶς καπνίζουν: Στρίβουν πρῶτα τὸ τσιγαράκι τους, τὸ βάζουν στὸ στόμα και ὕστερα τὸ ἀνάβουν, ὅπως δηλαδὴ εἶχατε σκοπὸ νὰ κάμετε και σεῖς.

Ἡ σιωπὴ πὸν ἀκολούθησε, διακόπηκε ἀπὸ τὸν κρότο ἐφημερίδας πὸν τὴν σκίζουν.

— Κυρία! προσέξτε! Ἐδῶ μέσα δὲν...

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, κύριε.

— Ἐννοια σας, και τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτά: ἀρχίζουν γυρεύοντας χαρτί, ὕστερα βρίσκουν μιὰν ἐφημερίδα, κατόπι σκίζουν ἓνα κομμάτι και στὸ τέλος — νὰ τὰ λέμε; — στὸ τέλος ἐτοιμάζονται νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν.

Η ΠΙΠΛ.

ΣΕ ΜΕΡΙΚΟΥΣ...

Τὰ λογικά και τ' ἄλογα εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον ἀκολουθοῦν κανονικῶς τῆς φύσεως τὸν νόμον, και δι' αὐτὸ δὲν βλέπομεν νὰ **γεννηθῇ** γαῖδούρι με δυὸ ποδάρια μοναχὰ και με ἀνθρώπου μούρη, ἐνῶ στῆς μαύρης μας ζωῆς τὰ τόσα νταβατούρια πολλοὺς ἀνθρώπους βλέπομε νὰ **γίνονται** γαῖδούρια.

ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Ὁ ἀστυνόμος.— Ἐχεις νὰ προσθέσης τίποτε ἄλλο;

Ὁ λωποδύτης.— Ὁχι, κύριε ἀστυνόμπε.

Ὁ ἀστυνόμος.— Τὸ πιστεύω, ἀφοῦ ἡ δουλειά σου εἶναι ν' ἀφαιρῆς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΑΚΙΑ

Ταμπέλες :

Σφραγιδοπολεῖον ΣΦΡΑΓΙΣ ΔΟΡΕΑΣ

Ὁρνιθοποιεῖον Ο ΣΑΝΤΕ-ΚΛΕΡ

Ἐπιπλοπολῆον LA DONA E MOBILE

(Δὰ τόνα αι μόπιλε)

ΞΕΝΟΔΟΧΥΟΝ ΕΙΚΟΝΟΜΕΙΚΟΝ

Η ΦΤΩΧΟΜΗΡΗ

Ἀπὸ ἕνα τοῖχον.

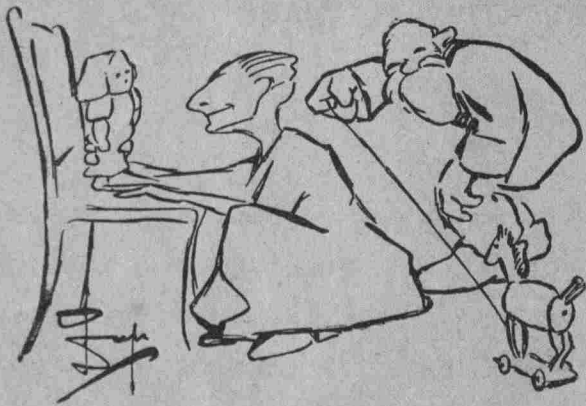
Ἐδὸ εἶνε ἐργαστήριον
Και ὄχη οὔριτίριον.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΚΟΛΠΑ

Ὁ γιατρός.— Δοκίμασα κι' ἐγὼ τὸ τονικὸ κρασί σας και μοῦ ρήμαξε τὸ στομάχι.

Ὁ φαρμακοποιός.— Τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ σᾶς, γιατρέ. Ἄν τὸ διορίζετε ο' ὄλους, δὲν θὰ σᾶς λείψη ποτὲ ἡ πελατεία.

ΞΕΦΟΥΡΝΙΣΜΑΤΑ

Τὰ παιδιά παίζει...

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

Καπέλλο παναμά, μουστάκι ξουρισμένο,
 μαστοῦνι χιρισμένο, ποῦρο τραταρισμένο,
 γάντια, μονόκλ, παπούτσια χρωματιστά γλασέ,
 μετοξωτὸ μαντύλι, καὶ οὔλα . . . βερσέ,
 ροῦχα λινὰ ἢ κροῦτα

— ὁ ράφτης καρφωμένος, ἀκόμα καὶ γιὰ τοῦτα —
 ἄπιαστο πορτοφόλι γεμάτο . . . δανεικά, —
 κολλάροι ἄχνοι — χρωστάει τὰ σιδερωτικά —
 τζόγος, κοκότες, σχέσεις, πόζα, κορίτσια, τέια,
 τέννις, βιολέτ, πομπεία.

Οἰκόσημα: ἡ βράκα κι' ἡ κόφα τοῦ παποῦ του,
 τσεμπέρια τῆς νενές του καὶ κόκκινες μαντύλες,
 μιὰ τσάπα — πομεινάρι κι' αὐτὸ ἀρχαίου πλούτου —
 τσόκαρο, φτυάρι, γόβα, σκάφη, γλαστρί, ζεμπίλες,
 καὶ τέλος βρακοζώνα — στὸ μάκρος παρασάγγης —
 βαμμένη μὲ τὸ χρῶμα τῆς . . . φυσικῆς ἀνάγκης.

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ.

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΤΥΧΟΥΦΟΒΟΙ...

Ἐφές σάν μούπες «δὲ σὲ θέλω», ἀποφάσισα
 μὲ τὸ ψυχρὸ περιστροφὸ οἴκτρα ν' αὐτοκτονήσω
 μὰ τ' ὄπλο ἀπ' τὸ χέρι μου νὰ πέση τ' ἄφισα
 γιὰτὶ φοβήθηκ' ἀπ' τὸ φόβο μὴ λιγοθυμήσω.

ΠΙΚΡΑ

Πάντα πικραίνομαι καὶ χολοσκάνω
 — μαύρη ζωὴ θλιμμένη κι' ἄχαρη —
 Ἄχ! πῶς τὴν πίκρα μου θὲ νὰ γλυκάνω
 ἀφοῦ δὲν ἔχει ὁ μπακάλης ζάχαρη;!

Η ΠΙΠΗ.

Le Bulletin Médical

DE CONSTANTINOPLE

Paraissant le 1 et le 15 de chaque mois

SOUS LA DIRECTION

DU Dr. CLEOBULE COCCOLATOS

Rédacteur en chef

Beyoglou, Tarla-Bachi, 152.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΠΟΛΕΙ

ΥΠΟ

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ ΧΡ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ (ΙΑΤΡΟΥ)

ειδικού περι τὰ στήθικὰ καὶ στομαχικὰ νοσήματα.

Γραφεῖον: Βέη·Ογλού, Ταρλάμπαση, ἀριθμ. 152.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΥ Σ. ΦΩΤΙΑΔΟΥ

Πυρκαϊᾶς — Ζωῆς — Θανάτου

Κλοπῆς — Δυστυχημάτων.

Γαλατᾶ, Κιουτσούκ Τοῦνελ Χάν, ἀριθμ. 5-6.

Ὅλοι οἱ κομψοὶ κύριοι ξυρίζονται

εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ κ. F. DANISI

ὅπου ἄκρα περιποιήσις καὶ τελεία ἀντισηψία.

Βήρογλου, Τεπέμπαση.

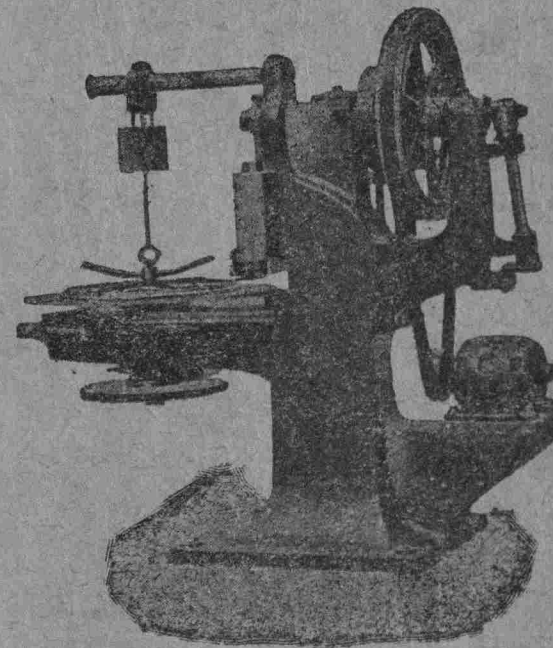
Société Anonyme d'Électricité

GANZ

SUCCURSALE POUR L'EMPIRE OTTOMAN

Constantinople, Beyoglou, Grand'Rue № 453-455

Numéro du Téléphone: PÉRA, 691

DYNAMOS & MOTEURS
TURBOGÉNÉRATRICES.
TRANSFORMATEURS.
LAMPES à ARC et
Lampes à Arc-Flamme.
Éclairage Électrique,
pour fabriques, usi-
nes, établissements
de toute nature, hô-
pitaux, hôtels, etc.

Stations Centrales,
d'électricité pour
villes et districts.

Lampes à Incandescence,
Interrupteurs et Matériel d'Équipement
électrique de toutes sortes

Construction de l'Usine Centrale d'Électricité pour
la Ville de Stamboul.

ΟΙΚΟΣ
“ ΔΟΥΒΡ ”

ΒΕΝΟΓΛΟΥ, 209

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΠΕΛΟΥΣ

ΒΕΛΟΥΡ

ΜΟΚΕΤ

ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑΤΩΝ
ΣΤΟΡΙΩΝ ΦΑΝΤΑΙΖΙ
ΚΟΥΒΕΡΤΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
ΤΑΠΗΤΕΣ ΜΟΥΣΑΜΑΔΕΣ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ